

پژوهش نامه قرآن و حدیث

Pazhouhesh Name-ye Quran Va Hadith

شماره ۲۸، بهار و تابستان ۱۴۰۰

No. 28, Spring & Saummer 2021

صص ۵-۴۴ (مقاله پژوهشی)

رویکرد شیخ صدوق و شیخ مفید درباره اعتبار اخبار آحاد ضعیف در حوزه اعتقادات

زینب ایزدخواستی^۱، محمدتقی دیباری بیدگلی^۲، غلامحسین اعرابی^۳

(تاریخ دریافت مقاله: ۹۹/۷/۲۲ - تاریخ پذیرش مقاله: ۹۹/۱۱/۲)

چکیده

اعتبار اخبار آحاد در اعتقادات از بحث‌برانگیزترین مسائل در میان عالمان در حوزه معرفت دینی است. حجیت این قبیل اخبار در نگاه اصولی با دو مشکل اساسی روبروست: عدم کاشفیت ذاتی در روایات آحاد که این دسته روایات را در مقابل متواترات در طبقه ظنون قرار می‌دهد و فقدان اثر عملی در عقاید. پژوهش حاضر که با بهره‌مندی از روش توصیفی - تحلیلی انجام شده، در پی بررسی عوامل رویکرد اختلافی شیخ صدوق و شیخ مفید، پیرامون عمل بر پایه خبرهای واحد ظنی (ثقه)، در حوزه اعتقادات است که در ظاهریکی به حجیت این گونه خبرباور دارد و دیگری هیچگونه اعتباری برای آن قائل نیست. در این راستا برخی عوامل، زمینه‌ساز تفاوت رویکرد شیخین در رویارویی با حدیث آحاد و در پی آن حدیث ضعیف و اعتبار آنها محسوب می‌شود: ۱. شیخ صدوق به مستندات در باب مفهوم و مصادیق خبر آحاد دست یافته که بر شیخ مفید، مجهول مانده است. ۲. شیخ مفید نیز برای اخبار آحاد، اعتبار قائل بوده، مگر اخبار آحادی که از سوی عامه وضع شده بود. ۳. شیخ صدوق نظیر متکلمان شیعی زمان خود خبر واحد را علم آور نمی‌دانسته و اعتقادی به خبر آحاد نداشته است. ۴. یکی از مفاهیم خبر آحاد ثقه، خبر ضعیف است و این مفهوم در منظر شیخین به سبب قرائن مورد توجه شیخین متفاوت بوده و بدیهی است، این رویکرد اختلافی در مفهوم حدیث ضعیف در پذیرش اعتبار و یا عدم اعتبار خبر آحاد از سوی ایشان تأثیر گذار خواهد بود.

کلیدواژه‌ها: شیخ صدوق، شیخ مفید، رویکرد حدیث شناختی، اخبار واحد، اخبار ضعیف، اعتقادات، قرائن.

۱. دانشجوی دکتری علوم قرآن و حدیث، دانشگاه قم، قم، ایران (نویسنده مسئول)؛ Pariya.daneshpajouh@gmail.com

۲. استاد گروه علوم قرآن و حدیث، دانشگاه قم، قم، ایران؛ mt_diari@yahoo.com

۳. استاد گروه علوم قرآن و حدیث، دانشگاه قم، قم، ایران؛ gholamhoseinaerabi@gmail.com

۱- طرح مسأله

روایات معصومان یکی از طرق دستیابی به حقیقت است که در گذر تاریخ به وسیلهٔ راویان به عصر ما رسیده‌اند. در یک تقسیم‌بندی کلی، روایات به «متواتر» و «آحاد» تقسیم می‌شوند (فضلی، ۷۲). در روایات متواتر، مشکل تردید در صدور آنها از معصوم، با دقت در شرایط تواتر و احراز آنها رفع می‌شود. در روایات آحاد نیز در صورتی که همراه با قرائنی یقین‌آور باشند - مانند انطباق مضمون آنها بر قرآن و روایات متواتر - مشکل ابهام در صدور از معصوم رفع می‌شود و یقین به صدور آنها از معصوم حاصل می‌گردد (نک: طباطبایی، (الف)، ۳۱۲/۱۸) اما روایات آحادی که همراه با قرائن قطعی نیستند و به اخبار آحاد ظنی و موثق الصدور شناخته می‌شوند، حاصل دقت در وثاقت ناقلان آنها چیزی بیش از اطمینان و ظن نیست و به طور یقینی نمی‌توان آنها را به معصوم نسبت داد. این سخن که نمی‌توان نسبت حدیث آحاد ظنی را با اطمینان به معصوم پذیرفت، این پرسش را برمی‌انگیزد که به چه سبب این دسته از احادیث در آثار شیخ صدوق که از محدثان متقدم از مکتب حدیثی قم به شمار می‌رود، به وفور یافت می‌شود؟ در حقیقت رویکرد و عملکرد شیخ صدوق در برخورد با احادیثی که در فاصلهٔ کوتاهی از جانب شاگردش شیخ مفید، ضعیف و شاذ نامیده شده است، مورد پرسش است. به عبارتی آنچه در میان درگیری‌های فراوان بر سر خبر آحاد و اعتبار آن هنوز کم و بیش ناپیدا مانده است، دریافت علل و چرایی اختلاف میان شیخ مفید و استاد ایشان شیخ صدوق، بر سر عمل بر پایهٔ خبرهای واحد ثقه در حوزهٔ اعتقادات که موضوع این نوشتار است و به نوعی سبب گفتمان‌های فراوان شده است.

شایسته ذکر است که این موضوع با گفتمان «معیارهای ارزیابی و اعتبارسنجی حدیث» در عصر یقین و آغاز غیبت صغری، ارتباط تنگاتنگ دارد؛ چه از رهگذر آن، می‌توان روش آن دو اندیشمند را در برخورد با حدیث آحاد دریافت کرد. و از آنجا که از دیدگاه

متقدمین، خبر واحد به معنای خبری ضعیف و غیر قابل اعتماد - که راویان آن راست گو نیستند - نیز تلقی شده است، توجه به اعتبارسنجی حدیث ضعیف از سوی شیخین نیز اهمیتی می‌یابد و در پی این مهم، پرداختن به «مبانی و معیارهای جرح و تضعیف نزد شیخین» ضرورت پیدا خواهد کرد و بدیهی است، شناسایی این معیارها نیازمند مطالعه مجموعه آثار این دو محدث و متکلم است؛ زیرا در بازخوانی متون کهن رجال با موانعی روبه‌رو هستیم، از این جهت که متقدمان از جمله دو دانشی مدنظر در این نوشتار، معیارها و مبانی خویش را بیان نکرده‌اند و در موارد معدودی هم که بدان پرداخته شده به شکل روشن، منظم و مضبوط در متون و آثار خود ثبت نکرده انداز این روی با ابهام روبرو است و در مواردی نیز این ملاک‌ها با اشاره و اختصار به دست ما رسیده است. نظیر ابهامی که در خصوص اعتقاد شیخ صدوق به خبر آحاد و ضعیف وجود دارد، عدم ارائه تعریف واضحی برای خبر واحد و خبر ضعیف و مجهول ماندن باور وی به اعتبار و عدم اعتبار خبر آحاد. و همچنین عدم صراحت شیخ مفید در باب جزئیات دیدگاه خویش در «حجیت خبر آحاد» و اکتفاء به تعریف خبر متواتر و آحاد.

حال با وجود چنین شرایط و محدودیت‌هایی، ناگزیر به بازخوانی آثار ایشان و پیشینیان هستیم به طوری که با مطالعه این آثار می‌توان معیارهای را کشف کرد، معیارهایی که روشن‌کننده شیوه این دو عالم برجسته در جرح و تضعیف اخبار آحاد و ضعیف باشد. شایان یاد کرد است که بهترین منبع برای این پژوهش، علاوه بر آثار شیخ صدوق و شیخ مفید، کتب رجالی قدماء است و در مرحله بعد منبع دیگر این پژوهش، بررسی‌های روایی بزرگان قدماء در منابع به جا مانده از ایشان است. نظیر الفهرست شیخ طوسی و ...

۲- پیشینه تحقیق

در این بخش با توجه به مطالب فوق، مبنی بر این که برخی از دیدگاه‌ها درباره حدیث آحاد به نوع نگاه به خبر ضعیف برمی‌گردد، در بررسی پیشینه به پژوهش‌های انجام شده

در موضوع خبر واحد و خبر ضعیف پرداخته خواهد شد.

حمیدرضا مقصودی (۱۳۸۷) در رساله «حجیت اخبار آحاد در اعتقادات» (۱۳۸۷)، ثمرات ناشی از قول به حجیت یا عدم حجیت آحاد عقایدی، آراء متقدمان و متأخران و مبانی اصولی تأثیرگذار در مخالفت با حجیت آحاد اعتقادی را بررسی کرده است. زینب معصومی (۱۳۹۳) در رساله «بررسی آیات دال بر حجیت خبر واحد»، به خبر واحد از منظر اخباریان و اصولیان و عدم حجیت آن در نظر بعضی متقدمان مثل شیخ مفید پرداخته است. زهرا طهماسبی در رساله «بررسی محدوده حجیت خبر واحد» (۱۳۸۰) حجیت خبر واحد در باب اعتقادات یا انحصار آن به فقه و احکام عملی را بررسی کرده است. مقاله «گستره حجیت خبر واحد در آموزه‌های اعتقادی» اثر علی نصیری و دیگران (۱۳۹۵) با رد سه نظر، دیدگاه حجیت با شرط محفوف بودن به قرائن اطمینان‌آور را مورد تأکید قرار داده است. همچنین مقاله «قلمرو حجیت خبر واحد» نوشته محمد فاکر میبیدی (۱۳۹۴)، در مورد روایات ظن‌آور، سه دیدگاه را مطرح کرده است، سپس به نظریه تفصیل بین نفی مطلق و پذیرش مطلق رسیده و بر این باور است که فقه در دانش، تفسیر و علوم قرآن و... حجیت است. مقاله «اعتبارسنجی خبر واحد در فقه و تفسیر» تألیف محمد حسین بهرامی و دیگران (۱۳۹۸)، پس از بیان دیدگاه مخالفان درباره حجیت خبر واحد در ابواب تفسیر به بررسی حجیت خبر واحد در علم فقه و تفسیر پرداخته و نتیجه می‌گیرد، خبر واحد در تفسیر قرآن نیز همانند فقه از حجیت برخوردار است.

دسته‌ای دیگر از پیشینه‌ها در باب اعتبارسنجی روایات و مبانی تشخیص حدیث ضعیف است؛ از جمله: کتاب «خبر ضعیف»، اثر امین حسین‌پوری (۱۳۹۰) و کتاب «خبر ضعیف»، نگارش عبدالله محمدی (۱۳۹۸) که به رویکرد عالمان متقدم شیعه در باب حدیث ضعیف پرداخته و اشاره‌ای نیز به رویکرد شیخین صدوق و مفید داشته‌اند. پایان‌نامه «مبانی و معیارهای تضعیف حدیث نزد قدمای شیعه»، تألیف مهدی غلامعلی، به‌طور کلی به معیارهای حدیث ضعیف توجه داشته و مستقیماً با مبحث این مقاله در ارتباط نیست.

مقالاتی نیز در این باب نگاشته شده؛ از جمله: «اعتبار معرفت شناختی اخبار واحد در اعتقادات»، اثر عبدالله محمدی و محمد حسین زاده که برگرفته از کتاب «خبر ضعیف» آقای عبدالله محمدی و در همان موضوع است. مقاله «نگاه رجال حدیثی قم به حدیث صحیح و ضعیف»، به نگارش مرتضی فلاح‌زاده (۱۳۹۸ش) به تفاوت معیارهای حدیث صحیح و ضعیف نزد متقدمان و متأخران و تبیین جایگاه حدیث صحیح و ضعیف نزد محدثان متقدم و متأخر و شیوه برخورد این دو گروه به دیدگاه شیخین کلینی و صدوق پرداخته است. مقاله «روایات تفسیری ضعیف السنند، چیستی، روش، تعامل و کارآمدی»، تألیف عبدالهادی مسعودی (۱۳۹۳ش) نیز به شیوه صحیح تعامل با اخبار ضعیف و اثبات کارآمدی بخشی از آن‌ها به کمک قرائن و شواهد حدیثی و فواید تعامل صحیح با احادیث تفسیری ضعیف السنند پرداخته است. محمداکرم رحمن‌ستایش نیز در مقاله «نگاه قدما به وثوق صدور در اعتبارسنجی روایات (۱۳۹۵)، به مبحث وثوق مخبری و وثوق صدور روایات می‌پردازد و به قرائن صحت صدور روایات وثوق صدور از سوی معصوم توجه دارد. هم‌چنین احمد مهدی‌زاده در مقاله «بازخوانی انتقادی مبانی حجیت نداشتن خبر واحد در اعتقادات» (۱۳۹۴)، اندیشه شیخ مفید، سید مرتضی و شیخ طوسی را بررسی کرده و نتیجه گرفته است که آنان با داشتن آراء متفاوت در پذیرش حجیت خبر واحد در فروع فقهی، در حجیت نداشتن آن در اعتقادات، اتفاق نظر دارند.

با ملاحظه پیشینه، نوآوری مقاله پیش‌رو که به تلقی شیخ صدوق و شیخ مفید از خبر آحاد و معیار آنان در این باره اختصاص دارد، روشن می‌شود؛ به ویژه این‌که ایشان در فاصله زمانی نزدیک به هم می‌زیسته‌اند. به بیان دیگر، معیارهای آنان پیرامون حدیث ضعیف چه تأثیری در پذیرش حجیت اخبار آحاد از سوی ایشان داشته است. چه بسا با روشن شدن مفهوم واژه ضعیف، اختلاف در اعتبار خبر آحاد مرتفع گردد و این نتیجه، بی‌شک در پذیرش یا عدم پذیرش حجم انبوهی از میراث باارزش شیعی، یعنی روایات معصومان (ع) تأثیرگذار است، مطلبی که در پیشینه تحقیق ملاحظه نشد.

۳- مفهوم شناسی

یکی از مواضع مهم هر تحقیق، شرح و توضیح مفاهیمی است که به مثابه واژگان اساسی در دست محقق است، به‌منظور نزدیک شدن بیشتر به بحث، لازم است به مفهوم شناسی واژگان کلیدی در این نوشتار پرداخته شود.

حدیث ضعیف: هر خبری که نتوان به آن اعتماد کرد؛ چه منشأ عدم اعتماد به آن، عدم نقل آن از اصول معتبر باشد و چه غیر آن (صدر، ۱۷۵/۲؛ ابن زین‌الدین، ۲۱۶).
اعتقادات: مسائلی که به طور مستقیم به فکر و اندیشه آدمیان مربوط است، نه به رفتار و عملکرد آنان (مشکینی، ۵۰).

قرائن: اموری است که به نحوی ارتباط لفظی یا معنوی با کلام داشته باشد و در فهم معنا و کلام و درک گوینده مؤثر گردد، به عبارتی با احادیث مورد گفتگوی ما همراه باشد و در ایجاد وثوق به ما کمک کند (رجبی، ۸۴).

حال با دو نوع نگاه به رویکرد حدیثی شیخ صدوق و شیخ مفید در مکتب حدیثی قم و بغداد می‌توان به ارزیابی این تفاوت پرداخت: رویکرد اصالت یقین و رویکرد اصالت قرائن. البته این نکته شایان ذکر است که رویکرد اصالت یقین در خصوص شیخ مفید در اعتبارسنجی روایات قابل بحث است، از آن جهت که وی به صراحت پذیرش حجیت خبر واحد را منوط به شرایطی دانسته است و در حقیقت با عدم اعتبار خبر واحد تقه یقین را مبنای خویش قرار داده است.

۴= رویکرد شیخ صدوق در مواجهه با اخبار آحاد و ضعیف

رویکرد شیخ صدوق - از برجستگان مکتب حدیثی قم در نیمه سده چهارم هجری - را در رویارویی با اخبار آحاد و ضعیف در قالب توجه وی به ضابطه «قرینه‌یابی» می‌توان بررسی کرد.

۴-۱. رویکرد اصالت قرائن

شماری از صاحب نظران اعتقاد دارند که خبر آحاد به خودی خود علم‌آور نیست اما

اگر همراه با قرائنی باشد، موجب علم است شیخ طوسی نظام را مبتکر این نظریه دانسته است و یکی از عمل‌کنندگان به این رویکرد ابوجعفر صدوق است.

ع-۱-۱. معیار تواتر و آحاد بودن اخبار: در عصری که شیخ صدوق می‌زیست،

برخی حداقل راویان را برای دستیابی به تواتر پنج نفر و برخی دیگر دوازده نفر و عده‌ای بیست نفر می‌دانستند. شاهد این ادعاء گزارشی است از شیخ طوسی مبنی بر این که متکلمان معتزلی بصره بر این باور بودند که با نقل بیش از چهار تن امکان تحقق تواتر وجود دارد (طوسی، ۱/۷۵-۷۶). شیخ صدوق در «کمال الدین» در همین راستا تعریفی از خبر متواتر ارائه می‌دهد: «... عرفناک أن الذی نسیمه الخبر المتواتر هو الذی یرویه ثلاثه أنفس فما فوقهم...» (صدوق، ۸۴) بنا بر این تعریف که خبر متواتر را به سه نفر و بیشتر قید زده است، بدیهی است که خبر واحد از منظر ایشان به حدیثی گفته می‌شد که راویان آن در هر طبقه کمتر از سه تن باشند.

ع-۱-۲. فراوانی محدثان و روایات: عبدالهادی فضلی، نص‌گرایی مکتب قم را

نتیجه طبیعی فراوانی محدثان و روایات موجود در قم می‌داند که می‌توانسته پاسخ‌گوی نیازهای آنان باشد، وی بر این اعتقاد است که اجتهاد و استنباط در جایی نیاز بوده که به علت فقدان دلیل روایی، دانشوران و عالمان دینی به ناچار به اجتهاد و دلیل عقلی روی می‌آوردند (نک: فضلی، ۵۸). این قضیه را در خصوص عملکرد شیخین در برخورد با اخبار می‌توان سریان داد؛ چنان‌که پیشتر آوردیم شیخ مفید، توانمندی‌های برجسته استاد خویش را در ارزیابی حدیثی خویش، به موجب خبر واحد، حکم به شاذ بودن داده و در نتیجه احادیث مورد بحث در زمره احادیث ضعیف و آحاد قرار گرفته است می‌توان این رویه شیخ مفید را به سبب اعتماد به توانایی اجتهادی و عقلی خویش لحاظ کرد. به هر جهت، توجه بیشتر شیخ مفید به نسبت شیخ صدوق بر استدلال عقلانی می‌تواند به همین مطلب مورد اشاره فوق قابل تطبیق باشد. بدیهی است که چنین رویکردی نص‌گرایانه به عللی می‌تواند در معرض لغزش‌هایی نظیر غلو، تشبیه، تحریف و تفویض ... قرار بگیرد

نظیر آنچه شیخ مفید شیخ صدوق را بدان متهم کرده است. این در حالی است که در فاصله زمانی پایان سده چهارم و آغاز سده پنجم بغداد با همه توان به گفتگو بر سر خبر واحد سرگرم بودند محدثان امامی قم به ویژه شیخ صدوق به عنوان سردمدار مکتب حدیثی قم، به دور از آن کشاکش‌ها در جریان مقابله با این جریان‌های انحرافی به پالایش و تهذیب احادیث اقدام کرده است و طبیعی است که این اهتمام وی به موضوع تهذیب روایات، نشان از دقت شیخ صدوق در اعتبار اخبار دارد.

در عصری که شیخ صدوق سرپرستی حیات علمی تشیع را بر عهده داشت و این حاکمیت در عصر غیبت صغری نیز ادامه داشت، حصول علم برای عالمان عصر غیبت صغری به سبب نزدیکی با عصر ائمه (ع) سهل و آسان بوده است و به عبارتی این عصر عصر افتتاح باب علم است پس علم آوری اخبار در آن روزگار امری بعید نبوده است از این رو عصر غیبت صغری را می‌توان عصر یقین دانست. مجلسی به این نکته صراحت دارد: «اصحاب ائمه جمیع مسائل خود را از معصوم می‌شنیده‌اند، یا به واسطه ثقاتی که از اقوال ایشان علم به هم رسد، به عنوان تواتر یا به عنوان اخبار آحاد محفوف به قرائن» (مجلسی، ۳/۴۹۵). پس وصول یقین از اخبار اعصار نخستین آسان‌تر بوده است هم به دلیل قلت واسطه‌ها و هم به این دلیل که طریقه حصول یقین از اخبار در نزد متقدمان از پیچیدگی و دشواری چندانی برخوردار نبود و حدیثی که شاهدهی از کتاب و سنت داشت در نزد قداما صحیح بود.

ممکن است شبهه ایجاد گردد که با وجود اینکه هر دو مکتب محدثان و متکلمان به صدور مصنفات روایی یقین دارند پس تفاوت این دو دانشی چه می‌تواند باشد که منجر به این اختلاف گردیده است پاسخ این است که با توجه به اینکه یکی به مکتب محدثان تعلق داشته و دیگری به مکتب متکلمان. درگیری میان این دو مکتب حدیثی و عقل‌گرا بیشتر در محدوده نقد مضمون و محتوای روایات است، از این جهت شیخ مفید در تصحیح الاعتقادات سعی بر نقد محتوایی مرویات شیخ صدوق و در نهایت عرضه آنها بر عقل دارد.

در گفتمان عصر... یقین مراتب مختلفی همچون ظن غالبی، اطمینان و قطع را شامل می‌شود پس هر جا که شیخ مفید به مخالفت با شیخ صدوق برخاسته مفهومی متفاوت از علم با آنچه استادش بیان کرده قصد کرده است (جزم بی‌هیچ احتمال خلاف در آن)؛ یعنی خبر واحد را به این دلیل که موجب سکون و اطمینان نمی‌شود رد کرده است.

۴-۲. اخبار ضعیف

از آنجا که از دیدگاه قدماء خبر واحد به معنای خبری ضعیف و غیرقابل اعتماد - که راویان آن راست‌گو نیستند - نیز تلقی شده است (خویی، ۳/۲؛ واعظ حسینی، ۱۴۹/۲). توجه به اعتبارسنجی حدیث ضعیف از نگاه شیخین اهمیت می‌یابد.

۴-۲-۱. قرائن و معیارهای شیخ صدوق در اعتبارسنجی خبر ضعیف

حال در راستای مرتفع کردن رویکرد اختلافی که میان شیخ صدوق و شیخ مفید به نظر می‌رسد، باید به وثوق صدوری که نگاه متقدمان است، توجه داشت. وثوق صدوری به مجموعه قرائنی گفته می‌شود که به افزایش یا کاهش اعتماد ما نسبت به صدور روایت از معصوم یاری می‌رساند؛ به عبارت دیگر، مراد از وثوق صدوری آن است که عرف عقلا به سبب وجود قرینه‌هایی متفاوت در منبع و محتوای گزارش، آگاهی از محتوای آن خبر را قابل عمل شمرده و بی‌اعتنایی به محتوای آن را ناپسند می‌دانند (نک: طباطبایی، بی‌تاب: ۲/۲۱۰؛ انصاری، ۱/۳۴۶) لازمه این‌که وثوق صدوری ملاک قرار گیرد، این است که نظام اعتبار، نظام قرائن باشد. قائلان به وثوق صدوری، بر این باورند که معیار و تراز عمل به حدیث، اطمینان به صدور آن از معصوم است که این امر از دو راه ثابت می‌شود: ۱. از راه سند، یعنی سلسله سند آن باید موثق باشد. ۲. از راه قرینه‌ها و نشانه‌ها. راه اول، توثیق اخبار متواتر را به دنبال دارد که موضوع بحث ما نیست اما قرینه‌ها و نشانه‌ها که توجه اصحاب را به همراه دارد و ضعف سند را جبران می‌کند، در برابر روی‌گردانی اصحاب از

حدیث، سبب وهن آن می‌شود (نک: بروجردی، ۲/ ۲۲۷). نمی‌توان با بودن یک راوی ضعیف، روایت را ضعیف انگاشت؛ زیرا ممکن است اعتبار روایت از راه دیگری ثابت شود؛ مانند قرینه‌های خارجی که نشان از اعتبار روایت دارند (نک: بروجردی، ۲/ ۲۷۱). از جمله این قرائن که منشأ عقلایی دارند و شیخین با توجه به آن‌ها برخی از روایات مورد بحث را معتبر دانسته است، می‌توان به موارد ذیل اشاره داشت:

۴-۲-۱. شیوه کتاب‌شناسی (فهرست نگاری)

از رویکردهای شیخ صدوق، تحلیل فهرستی روایات است که ارزیابی روایات بر اساس مصدر را مبنای ارزش‌گذاری خود بر روایات قرار می‌دهد این شیوه نحوه خاصی است که بررسی روایات از زاویه حجیت صورت می‌گیرد و جدای از تحلیل رجالی است؛ اما مکمل علم رجال است در این تحلیل، بیش و پیش از این که بر راوی و تضعیف و توثیق او تأکید بورزد، به اعتبار و اعتماد کتاب یا ردّ و طرد آن تکیه داشته است (طوسی، ۴). از جلوه‌های این فهرست نویسی در آثار شیخ صدوق به خوبی نمایان است این سیره، از قرائن صدق و طریقی برای رسیدن به وثوق بالا است. از شواهد این رویه در آثار شیخ صدوق استثنائات است. قاعده در باب استثناء آن است که پس از خروج مستثناء بقیه موارد تحت حکم مستثنی منه باقی می‌ماند و در دایره میراث حدیثی معتبر قرار می‌گیرد. موارد استثناء در کتب فهارس، استثنای از وثاقت و حصول اطمینان و اعتبار کتب و روایات است، به عبارتی هرگاه برخی جنبه‌های شخصی راوی، یا یک روایتی یا یک قسمتی از یک روایت، یا یک کتابی از مجموعه کتب شخصی و یا مجموعه کتب یک شخص، یا طریقی از طرق موصله به کتابی؛ به جهتی با اسباب اعتبار میراث حدیثی در تضاد و تنافی بود، یا شبهه تضاد و تنافی در آن وجود داشت استثناء می‌شد. حال با تأمل در آثار شیخ صدوق، استثنائات در چند جنبه قابل مشاهده است: الف: استثنای کتاب؛ گاهی با وجود اینکه فردی چندین کتاب داشته و شخصیت او هم از نظر وثاقت خدش‌ای بدان وارد نمی‌شد؛ یعنی در راستگویی، ضابط بودن و در صحت مذهب فرد تردیدی نداشتند، اما کتابی

از آثارش قابل پذیرش واقع نمی‌شد. نظیر برخورداری که شیخ صدوق با کتاب بصائرالدرجات محمد بن حسن صفار داشت. به علت اینکه مضامینی در کتاب مشاهده می‌شد که با مشکلاتی همراه بود و در دیدگاه وی و استادش ابن ولید قابل قبول نبود: «أخبرنا جماعه عن محمد بن علی بن الحسین عن محمد بن الحسن [بن الولید] عن محمد بن الحسن الصفار عن رجاله الا کتاب بصائر الدرجات فإنه لم يروه عنه محمد بن الحسن بن الولید» (طوسی، ۶۲۲). و یا کتاب «نوادرالحمه» احمد بن محمد سیاری را در پذیرش آن استثناء کرده است در صورتی که وی دروغ‌گو و ضعیف، بلکه فاسد المذهب و محرف است و مجفوء الروایه است و روایات مرسل زیادی را نقل کرده است و تناسخ را قبول داشته است (نجاشی، ۳۵۰؛ ابن الغضائری، ۴۰).

ب: استثنای طرق روایات؛ یکی از رویکردهای شیخ صدوق در برخورد با اخبار ضعیف این بود که به یک سری از روایات، اجازه ورود در مجموعه روایات شیعه را نمی‌دهد؛ زیرا گاهی در مؤلف و خود کتاب مشکلی وجود نداشت بلکه راوی کتاب و طریق به آن دچار خدشه‌ای بوده است. نظیر برخورداری که شیخ صدوق با کتاب المنتخبات سعد بن عبدالله داشت شیخ صدوق می‌گوید: من اجزای این کتاب را بر استادم ابن ولید قرائت کردم و روایات محمد بن موسی همدانی را علامت می‌زدم تا نقل نکنم و از این کتاب فقط روایت‌هایی که از طریق افراد ثقه نقل شده بود را نقل می‌کردم: «أخبرنا بجميع كتبه و روایاته عدة من أصحابنا عن محمد بن علی بن الحسین بن بابویه عن أبيه، و محمد بن الحسن عن سعد بن عبد الله عن رجاله، قال ابن بابويه إلا کتاب المنتخبات فإني لم أروها عن محمد بن الحسن إلا أجزاء قرأتها عليه و أعلمت علی الأحادیث التي رواها محمد بن موسی الهمدانی، و قد رویت عنه كلما فی کتاب المنتخبات مما أعرف طريقه من الرجال الثقات» (طوسی، ۳۱۶).

۴-۱-۲. عمل نکردن به متفردات

با توجه به مفهوم ضعف در لسان قداماء که به نوعی همان عدم اعتماد و اطمینان به متفردات ضعیف است و دقت در حساسیت قداماء در نقل آموزه‌های حدیثی، گویای این

است که هر حدیثی که از ضعفاء در آموزه های حدیثی قدماء راه پیدا کرده است، شاهد صدق دارد و منفرد نیست، پس قابل پذیرش است. شیخ صدوق نیز در مواردی اشکالاتی را به روایات وارده در آثارش گرفته است. مثلاً می‌گوید: این روایت منفرداً نقل شده است در مجموع می‌توان برداشت کرد که رویه ایشان آن است که تمامی روایاتی که نقل می‌کند و نسبت به آنها ساکت می‌ماند و ایرادی به آنها وارد نمی‌کند، در اصول متعددی موجود بوده و از طرق متعددی نقل شده و صحّتشان نزد او ثابت است در نتیجه تمامی این روایات نزد او معمولاً علیه و قابل اعتماد است. نظیر عدم پذیرش منفرّدات سکونی شاید به دلیل عامی بودن وی. در حالی که روایات وی از سکونی قابل توجه است: «عَنِ السَّكُونِيِّ عَنِ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ عَنِ أَبِي بَائِعٍ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَ إِنَّ أَحَبَّ السُّبْحَةِ إِلَى اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ سُبْحَةُ الْحَدِيثِ وَ أْبْغَضَ الْكَلَامِ إِلَى اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ التَّحْرِيفُ قَبْلَ يَا رَسُولَ اللَّهِ وَ مَا سُبْحَةُ الْحَدِيثِ قَالَ الرَّجُلُ يَسْمَعُ حِرْصَ الدُّنْيَا وَ بَاطِلَهَا فَيَعْتَمُ عِنْدَ ذَلِكَ فَيَذْكُرُ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ وَ أَمَا التَّحْرِيفُ فَكَقَوْلِ الرَّجُلِ إِنِّي لَمْ جُهِودٌ وَ مَا لِي وَ مَا عِنْدِي». (صدوق، ۲۵۹-۲۵۸). همچنین در مورد انتقال کتاب ابوسمینه به شاگردانش نیز با عبارت «الا ما كان فيها من تخليط أو غلو أو تدليس أو بنفرد به و لا يعرف من غير طريقه» منفرّدات وی را استثناء می‌کند (طوسی، ۶۲۵/۴) پس بخشی از روایات شیخ صدوق از این راوی معروف به ضعف، مستثنیات ابوسمینه از روایات غیرمنفرد او را دربر می‌گیرد چون شائبه غلو داشته است. (طوسی، ۳۴۴/۴). شیخ طوسی نیز استثناء شدن محمد بن عیسی بن عبید از کتاب نوادرالحکمه را نقل می‌کند: «اليقطيني ضعيف استثناء أبو جعفر ابن بابويه من رجال نوادر الحكمة و قال: لا أروى ما يختص بروايته» (ابن الغضائري، ۴۰) این عبارت گویای این است که میان مفهوم ضعیف و پدیده استثناء پیوند نزدیکی برقرار بوده است. آیت الله سبحانی نیز بر این باور است: تمام مشایخ محمد بن احمد بن یحیی در حدیث که در رجال نوادرالحکمه ذکر شده است، به جز موارد استثناء شده نزد ابن ولید و شیخ صدوق مورد وثوق و عدالت بوده اند و توثیق ایشان تا زمانی که با تضعیف دیگران تعارض نداشته باشد، حجّت است. (سبحانی،

۲۶۴ و ۲۶۷) شیخ صدوق روایات منفرد^۱ و منقطع^۲ محمد بن عیسی بن عبید از یونس بن عبدالرحمن را به دلیل خصوصیتی که دارد غیر قابل اعتبار دانسته است وی محمد بن عیسی را فی نفسه تضعیف نکرده و روایات او را مطلقاً رها نکرده است بلکه روایات را او از غیر یونس نقل کرده است (تستری، ۷۵/۱). همچنین بخشی از کتابهای محمد بن اورمه از منظر شیخ صدوق بی اعتبار شناسانده شده است. «قال الصدوق فی محمد بن اورمه المطعون فیه بالغلو: ان کل ما کان فی کتبه مما یوجد فی کتب الحسین بن سعید و غیره فانه یعتمد علیه و یفتی به، و کل ما تفرّد به لم یجز العمل علیه ولا یعتمد» (طوسی، ۶۲۱؛ تستری، ۷۵/۱). همچنین تضعیف افرادی نظیر احمد بن بشیر برقی، احمد بن حسین بن سعید و حسن بن حسین لؤلؤی را به صراحت به شیخ صدوق نسبت می دهد (طوسی، ۴۱۲).

۴-۲-۱-۳: تقیّد به نقل روایات از آثار نگاشته شده در حالت استقامت از راویان

عملکرد شیخ صدوق در تعامل با روات ضعیف وجود منش ضعیف گریزی او را در بین قدما به خوبی ترسیم می کند: نمونه این سیره روایتی است از یَعْقُوبُ بْنُ یَزِيدَ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ هِلَالٍ فِي حَالِ اسْتِقَامَتِهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَبِي عُمَيْرٍ عَنِ ابْنِ أُذَيْنَةَ عَنْ زُرَّارَةَ قَالَ «قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ عَ يَمْضِي الْإِمَامُ وَ لَيْسَ لَهُ عَقِبٌ قَالَ لَا يَكُونُ ذَلِكَ قُلْتُ فَيَكُونُ مَاذَا قَالَ لَا يَكُونُ ذَلِكَ إِلَّا أَنْ يَعْضَبَ اللَّهُ عَزَّ وَ جَلَّ عَلَى خَلْقِهِ فَيُعَاجِلُهُمْ» (صدوق، ۲۰۴)؛ ابی بصیر می گوید امام ششم فرمود به راستی خدای عزوجل زمین را بی امام وانمی گذارد، اگر چنین باشد، حق از باطل شناخته نمی شود. زراره می گوید: به امام ششم (ع) عرض کردم، امامی در می گذرد و فرزندی ندارد، فرمود این شدنی نیست عرض کردم پس چگونه است؟ فرمود این نمی شود، مگر آنکه خدای عزوجل بر خلقش غضب کند و زود آنها را نیست کند. این منش شیخ صدوق در شرایطی است که بسیاری از عمل به کتب کسانی که از مذهب حق عدول کرده بودند، ابا می کردند، هر چند کتابهایشان در حال استقامت نوشته شده بود تا این که به آنها

۱. روایتی که فقط یک نفر آن را روایت کرده باشد.

۲. روایتی که یک نفر از وسط زنجیره سند حدیث افتاده باشد.

اجاز داده شد. مثل کتب بنی فضال.

۴-۲-۱-۴. اعتقاد به نگاشته‌های مشهور اصحاب و یاران امام

اگر اثری در عصر قدماء به حد اعتبار و شهرت می‌رسید، این اعتبار زمینه را برای انتساب روایات ضعیف موجود در آن به معصوم آماده می‌ساخت، بنابراین توجه به پذیرفته بودن روایت در کتاب، نقشی کلیدی در تعاملات قدماء در حوزه حدیث داشته است، شیخ صدوق نیز در زمره افرادی است که به این شهرت عنایت داشته است. همان‌گونه که اعتبار کتاب‌هایی همچون کتاب‌های روایی بنی فضال، المحاسن برقی، کتاب‌های حسین بن سعید و علی بن مهزیار، مجوزی برای شیخ صدوق بود تا از روایات ضعیف منقول در آن‌ها بهره بگیرد. (طوسی، ۳۹۰) همچنین از آنجا که مشایخ شیخ صدوق بیش از دو‌یست و چهل نفر هستند که تقریباً هشت نفر از آنها توثیق شده‌اند و بیش از ۹۰٪ مشایخ وی مجهول هستند اما شیخ بیش از ۹۰٪ روایاتش را از همان ۱۰٪ مشایخ موثق نقل کرده است اما ۱۰٪ باقی مانده گویای این مطلب است که تمامی تکیه شیخ صدوق بر سند روایات متکی نبوده است بلکه از قراین دیگری به خصوص کتب مشهوره استفاده می‌نموده است. (شاه حسینی، ۴۹) همان‌طور که در مقدمه «من لایحضره الفقیه» به آن تصریح نموده است: «جَمِيعُ مَا فِيهِ مُسْتَخْرَجٌ مِنْ كُتُبٍ مَشْهُورَةٍ عَلَيْهَا الْمُعَوْلُ وَإِلَيْهَا الْمَرْجِعُ مِثْلُ كِتَابِ...» (صدوق، ۴/۱). وی با عبارت «عليها المعول و إليها المرجع» مبنایی را در مورد کتب مشهور بیان می‌نماید و آن اینکه شیخ صدوق تصریح می‌کند که معروفیت در اعتبار این کتب دخیل بوده است (صدوق، ۴/۱)؛ یعنی این احادیث را از کتب مشهوری که مرجع است استخراج نموده است. این عبارت توجه به ارزش منابع و کتب حدیثی به ویژه کتب مشهوره را مورد تأکید قرار می‌دهد. نکته دیگر اینکه از تأمل در عبارت شیخ صدوق آشکار می‌گردد که این کتاب از منابع مکتوب است نه شفاهی. همچنین وی در پیش گفتار المقنع خود نیز به این نکته پرداخته است که بازگویی روایت از منابع شناخته شده و معتبر شیعیان او را از ذکر سند

بی‌نیاز می‌کرده است» «وحذفت الاسانید منه لثلاثین نقل حمله... اذا كان ما ابينه فيه في الكتب الاصوليه موجوداً مبيناً عن المشايخ العلماء الفقهاء الثقات». (صدوق، ۳). پس وجود روایات در این آثار دلالت بر اعتماد صاحب کتاب بر آن روایت دارد مانند دسته‌ای از نقلیات محمد بن حسن رازی از ابوسمینه در آثار شیخ صدوق. بخشی از روایات ابوسمینه ابتدا به کتاب‌های محمد بن حسان راه یافته و بعد از آن وارد کتاب نوادرالحکمه شده و در انتهای شیخ صدوق از کتاب نوادرالحکمه اخذ کرده است.

ع-۲-۱-۵. شهرت روایت

اگر روایات مورد عمل و مشهور بین اصحاب باشد، حجّت است و اگر مورد عمل و مشهور نباشد حجّت نیست و لذا گفته‌اند عمل مشهور جابر ضعف سند است و اعراض مشهور موجب عدم اعتبار آن سند می‌شود. به عبارت دیگر باید ببینیم که آیا به روایت عمل شده یا نه؛ اگر مشهور به روایتی عمل کرده باشند، روایت حجّت است، چه سند آن معتبر باشد و راوی آن ثقة باشد یا نباشد؛ یعنی اگر روایت ضعیف باشد، اما مشهور به آن عمل کرده‌اند، این روایت حجّت است؛ اما اگر مشهور از روایتی اعراض کرده و به آن عمل نکرده باشند، روایت حجّت نیست، چه روایت ضعیف باشد چه صحیح باشد، یعنی حتی اگر سند روایت هم صحیح باشد، اما مشهور به آن عمل نکرده باشند، روایت از اعتبار می‌افتد. تا جایی که گفته شده روایت صحیحی که مشهور به آن عمل نکرده باشند بیش‌تر مورد وهن واقع می‌شود؛ زیرا گویای این است که عیب مهمی داشته که با وجود سند صحیح، مشهور از آن اعراض کرده‌اند و به آن عمل نکرده‌اند. بنا بر این مناط حجّت عمل مشهور است، نه توثیق و تضعیف راوی. (سیحانی، ۱۹-۳۶) در جایی که روایت مشهور چه متواتر و چه مستفیض موجود باشد، وجود راوی ضعیف در سند آن روایت سبب روی گردانی شیخ صدوق از آن نمی‌شود مثلاً؛ اینکه شیخ صدوق به برخی از روایات ابوسمینه اعتماد دارد، بنابر شهرت آن روایات بوده است. شیخ صدوق در باب «روایات تعداد ائمه» در کنار

روایات صحیح‌السند روایات ضعیف را نیز نقل می‌کند. نظیر؛ «عن مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ الصَّيْرَفِيِّ الْكُوفِيِّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سِنَانٍ عَنِ الْمُفْضَلِ بْنِ عُمَرَ عَنْ جَابِرِ بْنِ يَزِيدَ الْجَعْفِيِّ عَنْ سَعِيدِ بْنِ الْمُسَيَّبِ عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ سَمُرَةَ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لَمَّا جَاءَهُ النَّبِيُّ وَ مَنْ جَادَلَ فِي آيَاتِ اللَّهِ فَقَدْ كَفَرَ قَالَ اللَّهُ عَزَّ وَ جَلَّ» (صدوق، ۲۷۵).

ع-۲-۱-۶. توجه به راوی از مؤلف

قرائن نشان می‌دهد این که چه شخصی بعد از مؤلف قرار می‌گیرد، تأثیر بالایی در کسب اعتبار یک مؤلف دارد. نمونه عینی نقش ناقلان از مؤلف در اعتبار کتاب را در بحث از «اصل زید نرسی» می‌توان دید. شیخ صدوق به نقل از استاد خود ابن ولید این کتاب را وضع شده از طرف محمد بن موسی همدانی می‌داند: «زیدالنرسی و زید الزراد کوفی رویا عن ابي عبدالله (ع). قال ابو جعفر ابن بابويه: ان كتابهما موضوع وضعه محمد بن موسی السمان. و غلط ابو جعفر فی هذا القول فانی رأیت کتبهما مسموعه عن محمد بن ابي عمير» (طوسی، ۲۹۹-۳۰۰). شیخ طوسی می‌گوید: زیدالنرسی و زید الزراد «لهما اصلان. لم يروهما محمد بن علي بن الحسين بن بابويه و قال فی فهرسته: لم يروهما محمد بن الحسن و كان يقول: هما موضوعان و كذلك كتاب خالد بن عبدالله بن سدير و كان يقول: وضع هذه الاصول محمد بن موسی الهمدانی»؛ (طوسی، ۲۹۹-۳۰۰). زیدنرسی و زیدزراد هر دو دارای اصل بودند اما شیخ صدوق از آن دو حدیث نقل نکرده است و ادامه می‌دهد: هر دو جعل‌کننده حدیث هستند و همچنین است کتاب خالد بن عبدالله بن سدير و می‌گوید: این دو اصل را محمد بن همدانی جعل و وضع کرده است.

ع-۲-۱-۷. حساسیت اصحاب در نقل آموزه‌های حدیثی منتسب به معصومان

شیخ صدوق در «عیون اخبارالرضا» روایتی بسیار طولانی از فضل بن شاذان از امام رضا(ع) نقل می‌کند، علی بن محمد بن قتیبه النیسابوری که راوی این روایت از فضل بن شاذان است، به نظر می‌رسد که طولانی بودن روایت برای وی عجیب بوده است، لذا از فضل می‌پرسد

که این علل را از امام رضا شنیدی، یا اینکه با عقل خودت استنباط و استخراج نموده‌ای؟ «حدثنا عبد الواحد بن محمد بن عبدوس النیسابوری العطار رضی الله عنه قال حدثنا علی بن محمد بن قتیبة النیسابوری قال قلت للفضل بن شاذان لما سمعت منه هذه العلل أخبرني عن هذه العلل التي ذكرتها عن الاستنباط و الاستخراج و هي من نتائج العقل أو هي مما سمعته و رويته فقال لي ما كنت لأعلم مراد الله تعالى بما فرض و لا مراد رسول الله ص بما شرع و سن و لا أعلل ذلك من ذات نفسي بل سمعتها من مولاي أبي الحسن علی بن موسی الرضاع المرة بعد المرة و الشيء بعد الشيء فجمعتها فقلت له فأحدث بها عنك عن الرضاع قال نعم» (صدوق، ۱۲۱/۲). شیخ صدوق در روایت بعدی در تأکید این مسأله از ابی عبدالله محمد بن شاذان نقل می‌کند که فضل تصریح کرده است که این علل را به شکل بی واسطه از امام رضا در چند جلسه شنیده است بعد آنها را در یک مجموعه واحد تالیف نموده است: «حدثنا الحاکم أبو محمد جعفر بن نعیم بن شاذان النیسابوری رضی الله عنه عن عمه أبي عبد الله محمد بن شاذان عن الفضل بن شاذان أنه قال سمعت هذه العلل من مولاي أبي الحسن بن موسی الرضاع فجمعتها متفرقة و ألفتها». (صدوق، ۱۲۱/۲) این دقت شیخ صدوق و علی بن محمد قتیبه نیشابوری در سؤال از شخصیت بزرگی مثل فضل بن شاذان نشان از حساسیت ایشان در انتساب این آموزه‌ها به امام رضا (ع) دارد.

۴-۱-۸. توجه به متن حدیث در ارزیابی روایات

از ابزارهای صحت سنجش شیخ صدوق، توجه به متن و مضمون روایات بوده است به طوری که آموزه‌های موجود در آن روایات با آموزه‌های تأیید شده شیعی هماهنگ بود- هرچند به سند و طریق روایات هم توجه داشتند؛ یعنی با بررسی متون کتب به درجه اعتبار آن روایات پی می‌بردند، غالب معیارهایی هم که در ارزیابی روایات دارند، معیارهایی است که مستقیم و یا غیرمستقیم به متن و مضمون روایات برمی‌گردد. وجود استثنائات در نظرات رجالی ابن الولید و شیخ صدوق- که پیش تر بیان شد- از پذیرش ملاک نقد محتوایی در

اعتبارسنجی روایات نزد آنها حکایت دارد. همچنین شیخ صدوق روایتی را در «عیون اخبارالرضا» از رسول الله (ص) نقل نموده است که ایشان خطاب به علی (ع) و فاطمه (س) و امام حسن و امام حسین و عباس بن عبدالمطلب و عقیل فرموده‌اند که من با دشمنان شما دشمن هستم و در صلح با هر کسی که با شما در صلح باشد. شیخ صدوق به مضمون روایت ایراد دارد به این بیان که: «ذکرعقیل و عباس فی هذا الحدیث لم أسمعہ الا عن محمد بن عمر الجعابی فی هذا الحدیث» (صدوق، ۵۶/۲). واژگان عقیل و عباس را در روایتی دیده‌ام که تنها از جعابی نقل شده است.

۴-۲-۱-۹. نقل روایت از شیخ صدوق به معنای پذیرش و صدور آن از معصوم

در کلام شیخ صدوق ورود روایت در کتاب چه روایت مسند چه مرسل و چه روایت ضعفاء به معنای پذیرش است چرا که پشتوانه اش وثوق به صدور از معصوم است. وی در «عیون اخبارالرضا» در ذیل روایتی از محمد بن عبدالله مسمعی این‌گونه آورده است: «قال مصنف هذا الكتاب كان شيخنا محمد بن الحسن بن احمد بن الوليد سبي الرأي في محمد بن عبدالله المسمعي راوي هذا الحديث وإنما أخرجت هذا الخبر في هذا الكتاب لأنه في «كتاب الرحمة» و قد قرأته عليه فلم ينكره و رواه لي» (صدوق، ۳۲/۲). محقق بحرانی از این کلام شیخ صدوق این‌گونه برداشت نموده است: «هذا الكلام ظاهر بل صريح في أنه لا يخرج شيئاً من الأخبار في كتبه إلا و هو صحيح عنده لا يعتريه في صحتة شك و لاشبهه، ومتى كان غير ذلك نبه عليه ذيل الخبر» (بحرانی، ۵۵۰). با توجه به این نوع عملکرد در غالب تألیفاتش این وثوق و اطمینان برای انسان حاصل می‌گردد که معتمدنگاری یک منش و سیره برای ایشان بوده است.

۴-۲-۱-۱۰. نقد وارد کردن به برخی روایات در آثارش

شیخ صدوق در مواردی به روایات وارده در منابعش اشکال گرفته و در برخی موارد اصل صدور آنها را نپذیرفته است برای مثال؛ شیخ صدوق در کتاب «التوحيد» روایتی را

ذکر می‌کند که معنای بدهاء را بیان می‌نماید، ولی وی به این معنا اشکال می‌گیرد و در جهت همین مشکل در انتهای روایت این گونه افزوده است: «وفی الحدیث علی الوجهین جمیعا عندی نظر إلا انی آوردته لمعنی لفظ البدهاء والله الموفق للصواب» (صدوق، ۳۳۶). همچنین در «کمال الدین» در باب «ما روی عن سیده نساء العالمین فاطمه الزهراء بنت رسول الله من حدیث الضحیفه و ما فیها من أسماء الأئمه و أسماء أمهاتهم وأن الثانی عشر منهم القائم» (صدوق، ۳۰۵/۱). روایتی را بیان می‌کند که اسم حجّت را آورده است شیخ صدوق به این روایت اشکال گرفته است که: «قال مصنف هذا الكتاب جاء هذا الحدیث هكذا بتسمیه القائم والذي أذهب إليه ما روی فی النهی من تسمیته و سیاتی ذکر ما روینا فی ذلك من الأخبار فی باب أضعه فی هذا الكتاب لذلك إن شاء الله تعالی ذکره» (صدوق، ۳۸۵/۲). همچنین در «عیون اخبار الرضا» هم این روایت را آورده است و همین اشکال را گرفته است: «قال مصنف هذا الكتاب جاء هذا الحدیث هكذا بتسمیه القائم والذي أذهب إليه النهی عن تسمیته» (صدوق، ۴۱/۱).

۴-۲-۱۱. معیار و میزان بودن برخی افراد

شیخ صدوق از محدثان برجسته دانسته شده است که تحت تأثیر دو شخصیت ممتاز قرار داشت. یکی؛ ابن بابویه قمی؛ که علاوه بر تأثیری که پدر بودن وی در همه ابعاد وجودی شیخ صدوق داشت به عنوان اولین استاد تأثیر حداکثری وی نسبت به دیگر اساتید را بر او در روایت گری نشان می‌دهد. در مدح ابن بابویه که به صدوق اوّل وصف شده است و اولین استاد شیخ صدوق قلمداد می‌گردد، سخن‌ها گفته‌اند: شیخ طوسی از او به فقیه، جلیل، ثقه و الشیخ الفقیه عمادالدین یاد می‌کند (طوسی، ۲۷۳). صدوق اوّل را کثیر التالیف دانسته‌اند تعداد آثار صدوق اوّل را به ۳۰۰ کتاب نقل کرده‌اند (طوسی، ۲۷۳-۲۷۴؛ نجاشی، ۲۶۱). به طوری که ابن ندیم از اجازه شیخ صدوق برای نقل صد کتاب از پدرش به شخصی خبر می‌دهد (فکرت، ۶۱/۳-۶۲). الفاظ خمسه وسّته و سبعة که در کتب

رجال و حدیث یاد می‌شود، دو فرد ثابت آن همواره شیخ صدوق و پدرش ابن بابویه است (افندی، ۸۹ / ۷). شخصیت اثرگذار دیگری بر شیخ صدوق، ابن ولید بود که در جایگاه استادی شیخ صدوق به عنوان یک میزان مطرح بوده است، به ویژه در درایت احادیث و نقد مشایخ و رجال. همچنین شیخ طوسی ابن ولید را «عارف بالرجال موثق به» توصیف می‌کند (طوسی، ۴۴۲). میرزای نوری، اظهار تعجب فراوانی از این همه اثربخیزی شیخ صدوق از ابن ولید داشته است، البته اعتناء شیخ به دیدگاه استادش به مفهوم پذیرش ادله و منطوق ابن ولید به شیوه مقلدانه نیست بلکه شیخ صدوق در عیون اخبارالرضا پس از نقل حدیثی از ابن ولید و پدرش از امام رضا(ع) در باب تنازع در خبر واحد، با توجه به اینکه در سند حدیث محمد بن عبدالله مسمعی قرار دارد می‌نویسد: «شیخ ما محمد بن حسن بن احمد بن ولید، اعتقادی نیکو به محمد بن عبدالله مسمعی راوی این خبر نداشت و در نظر او مورد اعتماد نبود، لکن من این خبر را در این کتاب از کتاب الرحمة سعد بن عبدالله اشعری استخراج نمودم و چون آن کتاب را برای استاد قرائت می‌کردم، انکاری نکرد و ایرادی نگرفت و اجازه نقل آن را به من داد (صدوق، ۲۱/۲-۲۲). شیخ صدوق بخشی از روایات کتب یونس بن عبدالرحمن را روایت نکرده است و آنها را از درجه اعتبار ساقط دانسته است. (طوسی، ۵۲). علامه مجلسی نیز در لوامع صاحبقرانی در گزارشی از این حدیث، از اثر پذیری شیخ صدوق از ابن ولید می‌گوید و از قول شیخ نقل می‌کند: «هرچه شیخ ما ابن ولید به آن اعتقاد ندارد من آن را ذکر نمی‌کنم» (مجلسی، ۱۸۹/۱). البته مجلسی بر این عقیده است که گمان ما آن است که شیخ او در دقت رجالی از حد خارج شده پس هرگاه این مقدار دقت نموده باشد، دقت ما بعد ایشان بی وجه است (مجلسی، ۱۸۹/۱-۱۹۰).

۴-۱-۱۲. تبحر شیخ صدوق در دانش های حدیثی

این تبحر، قرینه‌ای است که اعتبار و ارزش روایات شیخ صدوق را افزون می‌کند و از جهاتی اطمینان و وثوق بیشتری را به وجود آورده است. اوصاف ذیل نشانگر تبحر و

استادی در حدیث و نقادی آن و مهارت در علوم حدیثی همچون رجال است. شیخ طوسی شاگرد وی شیخ صدوق را «بصیر بالرجال»، «ناقد للاخبار»، «جلیل القدر» و «حفظه بصیر بالفقه و الاخبار و الرجال» شناسانده است. (طوسی، ۴۴۲؛ طوسی، ۴۳۹).

ع-۲-۱-۱۳. روایت از راویان عامی و شاگردی محدثان سنی

از نگاه قدماء روایتی که راوی اش عامی بوده تنها به خاطر مذهب راوی ضعیف شمرده نمی شده است بلکه شرایط دیگری را روایت عامی باید دارا باشد که در آن صورت روایتش صحیح و مانند روایات راویان امامی است و اگر راوی و روایت فاقد آن شرایط باشند، روایت ضعیف شمرده می شود. مهمترین شرایطی که روایات راویان سنی پذیرفته می شود، عبارتند از: «وثاقت راوی عامی، موافقت روایت عامی با اجماع، موافقت عامی با روایات شیعی». شیخ صدوق در این مسیر، نه تنها روایات بی شماری را در آثارش از طریق عامه نقل کرده، بلکه در خراسان و ری و دیگر نواحی سنی نشین شاگردی محدثان سنی را نموده است. گاهی وی میزان پای بندی استادش به اندیشه عامه را نیز در سند بازگو می کند. به عنوان مثال؛ او در نیشابور شاگرد «ابونصر احمد بن حسین نیشابوری» بوده و او را با عبارت «مَأْلَقِيْتُ أَنْصَبَ مِنْهُ» معرفی می کند (صدوق، ۵۶؛ صدوق، ۱/۱۳۴). شیخ صدوق حداقل چهار سال متوالی (۳۶۸-۳۷۲ق) در ایام استادی اش در منطقه ایلاق ساکن می شود و ضمن تدریس در کلاس درس عالمان آن دیار شرکت جسته و از آنان حدیث می شنود: نظیر شیخ ابوالحسن محمد بن عمرو بن علی بن عبدالله البصری، ابونصر محمد بن حسن بن ابراهیم کرخی کاتب ابومحمد بکر بن علی بن محمد بن فضل حنفی شاشی حاکم و ابوالحسن علی بن عبدالله احمد اسواری (نک: غلامعلی، ۱۵۱-۱۵۲). شایان ذکر است که چنین عملکردی در منش و سبک زندگی علمی راویان استثنا بوده و ویژه شخصیت برجسته ای چون شیخ صدوق است.

ع-۲-۱-۱۴. روایت حدیث مرفوع

برخی احادیث در منابع شیخ صدوق به سند مرفوع نقل شده اند، اما متن صحیحی دارند.

نظیر؛ «أبو أحمد محمد بن محمد الزاهد السمرقندی بإسناده رفعه إلى الصادق ع أنه سأله رجل فقال له إن أساس الدين التوحيد والعدل و علمه كثير و لا بد لعاقل منه فاذكر ما يسهل الوقوف عليه و يتنهأ حفظه فقال ع أما التوحيد فأن لا تجوز على ربك ما جاز عليك و أما العدل فأن لا تنسب إلى خالقك ما لامك عليه». (صدوق، ۹۸).

۴-۲-۱۵. شهرت معنوی (تواتر اجمالی)

شیخ صدوق، یک مضمون را با الفاظ و اسناد متفاوت در کنار هم قرار داده است که باعث شهرت می‌گردد؛ برای مثال: در باب علت نیازمندی به امام، بیست و سه روایت با الفاظ و اسناد متفاوت و با مضمون واحد روایت شده است: از امام صادق (ع) پرسیدند: «أَتَبَقَى الْأَرْضُ بِغَيْرِ إِمَامٍ قَالَ لَوْ بَقِيَتِ الْأَرْضُ بِغَيْرِ إِمَامٍ سَاعَةً لَسَاخَتْ» (صدوق، ۲۰۱/۱).

۴-۲-۱۶. ذکر روایت با چند سند در یک کتاب

اگر روایتی با چند سند متعدد از معصوم نقل شود، خود این چند نقل، دلیل اعتبار روایت خواهد بود. نمونه این روایت، روایت مرسلی است که شیخ صدوق با چند سند از معصوم نقل کرده که دلیل اعتبار روایت خواهد بود؛ به‌طور نمونه؛ روایتی است که شیخ صدوق آن را در «عیون اخبار الرضا» نقل می‌کند: «اللَّهُمَّ ارْحَمْ خُلَفَائِي ثَلَاثَ مَرَّاتٍ قِيلَ لَهُ وَ مَنْ خُلَفَاؤُكَ قَالَ الَّذِينَ يَأْتُونَ مِنْ بَعْدِي وَ يَرُوْنَ أَحَادِيثِي وَ سُنَّتِي فَيَعْلَمُونَهَا النَّاسُ مِنْ بَعْدِي»، (صدوق، ۳۷/۲). این حدیث، افزون بر این طریق در «معانی الاخبار» با سند دیگری نقل شده است (صدوق، ۳۷). مرسله یاد شده به خاطر تعدد راه‌های نقل، می‌تواند درخور توجه باشد.

۴-۲-۱۷. تکرار حدیث در آثار متعدد

اینکه شیخ صدوق بسیاری از روایات را به تناسب موضوع بحث، در کتاب‌های خویش تکرار کرده است گویای توجه و دقت ایشان است و افزون بر آن صحت انتساب برخی

کتب به مؤلف را تأیید و شک و تردید راجع به این انتساب را برطرف می‌سازد نمونه این عملکرد وی را در روایتی از امام صادق در منابع متعدد شیخ صدوق تکرار شده است: «قَالَ مَنْ خَتَمَ صِيَامَهُ بِقَوْلِ صَالِحٍ وَعَمَلَ صَالِحٍ تَقَبَّلَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ مِنْهُ صِيَامَهُ فَقِيلَ لَهُ يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ مَا الْقَوْلُ الصَّالِحُ قَالَ شَهَادَةُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَالْعَمَلُ الصَّالِحُ إِخْرَاجُ الْفِطْرَةِ» (صدوق، ۲۳۶؛ امالی، ۵۶؛ صدوق، ۲۲). این روایت در مفهوم قول صالح و عمل صالح است. شیخ صدوق این حدیث را در کتاب «التوحید» در باب ثواب و پاداش موحدان و در کتاب «امالی» به تناسب ایام در روز اول ماه مبارک رمضان و در کتاب «معانی الاخبار» تحت عنوان معنای قول صالح و جهت تعیین مصداق آن نقل کرده است.

ع-۲-۱-۱۸. حدیث فاسدالمذهب

عالمانی که عدالت فقهی^۱ را در راوی شرط می‌دانند، فساد عقیده (فسق جوانحی) و اعمال منافی شرع را مانع عدالت می‌دانند اما کسانی که عدالت را به مفهوم شایستگی اعتماد در گستره خبر^۲ می‌دانند فساد عقیده را مانع به چنین عدالتی نمی‌دانند منظور از عدالت اخیر عبارت است از موثق بودن راوی در حوزه خبر، دوری اش از کذب و اتهام کذب و دیگر اموری که اعتماد به خبر را از میان می‌برد (داوودی، ۷۰). شیخ صدوق که در دسته اخیر جای می‌گیرد از روایانی ضعیف، منقولاتی دارد که متصف به انحرافات در اعتقاد بوده‌اند در چنین شرایطی تکلیف، مجزا کردن فساد مذهب راوی از وثاقت در گفتار

۱. مراد از این عدالت، عدالت فقهی و شرعی است. عدالت فقهی، بنا بر تعریف مشهور متأخران، ملکه و حالت پایداری است که در جان مسلمان مؤمن به وجود می‌آید و او را به انجام واجبات و ترک محرّمات وادار می‌سازد و از ارتکاب خلاف مروّت بازمی‌دارد.

۲. اگر شخص در گستره نقل خبر مورد اعتماد باشد و به دوری جستن او از دروغ اطمینان باشد، عدالت او ثابت می‌شود. گاه این معنای عدالت را عدالت به معنای اعم می‌نامند؛ یعنی مفهوم این عدالت به گونه‌ای است که قیده‌های کم‌تری در تعریف آن در نظر گرفته شده است. پس چون قیده‌ها کم‌تر هستند، از این‌رو افرادی که در این دایره عادلان روایی قرار می‌گیرند، بسیار بیش‌تر است. مهم‌ترین مستند اعتبار خبر واحد که سیره عقلایی نیز دیدگاه را تأیید می‌کند. بر اساس این درک عقلایی ملاک اعتماد به خبردهنده تنها اطمینان به راستگویی او است و تعریف خاص فقهی عدالت در این مورد ملاک عمل نیست. بنابراین، اگر مثلاً راوی در برخی عملکردها، مانند انجام پاره‌ای از واجبات، سستی نشان دهد، اما در مقام نقل و حکایت اخبار فردی مطمئن باشد، روایت او معتبر است.

و نقل راوی است؛ زیرا کسی که فاسدالمذهب باشد نیز می‌تواند در حدیث‌گویی، راست‌گو به‌شمار آید. چنان‌که نجاشی می‌گوید: «مضطرب المذهب وکان ثقه فیما یرویه...» (نجاشی، ۶۸ و ۳۸۴). به‌ویژه که ممکن است، نشانه‌ای بر درستی آن وجود داشته باشد؛ مانند اینکه بزرگانی آن را گزارش کرده باشند یا شیعیان بر پذیرش آن هم‌داستان باشند. شیخ طوسی نیز خیر فاسق را اگر ثقه باشد عمل به آن را جایز می‌داند (طوسی، ۱/۱۵۰). عامل اصلی ضعف محمد بن عیسی بن عبید ضعف در عقیده و مذهب است به همین دلیل، شیخ صدوق نام وی را از راویان کتاب نوادرالحکمه^۱ احمد بن محمد بن یحیی استثناء نموده و به روایت او ارزش نمی‌نهد (طوسی، ۴۰۱). اگر راوی از فرق شیعه باشد اما قرینه‌ای او را همراهی کند عمل به آن واجب است. مثل روایات شیخ صدوق از عبدالله بن بکیر که فطحیه است: ابْنِ بُكَيْرٍ عَنْ زُرَّارَةَ قَالَ سَأَلْتُ أَبَا جَعْفَرٍ عَنِ قَوْلِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ «وَإِذَا أَخَذَ رَبُّكَ مِنْ بَنِي آدَمَ مِنْ ظُهُورِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَأَشْهَدَهُمْ عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ أَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ» قَالُوا بَلَىٰ قَالَ ثَبَّتْ الْمَعْرِفَةَ وَ نَسُوا الْمُوَقَّتَ وَ سَيَذَكُرُونَهُ يَوْمًا وَ لَوْ لَا ذَلِكَ لَمْ يَذَرِ أَحَدٌ مِّنْ خَالِقِهِ وَ لَأَمَّنَ رَازِقُهُ» (صدوق، ۱/۱۱۸). و روایت شیخ از علی بن ابی حمزه: «عَنْ عَلِيِّ بْنِ أَبِي حَمَزَةَ عَنْ أَبِي بصيرٍ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ ع لَأَيُّ عِلَّةٍ أَعْطَى اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ أَنْبِيَاءَهُ وَ رُسُلَهُ وَ أَعْطَاكُمْ الْمُعْجِزَةَ فَقَالَ لِيَكُونَ دَلِيلًا عَلَىٰ صِدْقِ مَنْ أَتَىٰ بِهِ وَ الْمُعْجِزَةُ عَلَامَةٌ لِلَّهِ لَا يُعْطِيهَا إِلَّا أَنْبِيَاءَهُ وَ رُسُلَهُ وَ حُجَجُهُ لِيُعْرِفَ بِهِ صِدْقُ الصَّادِقِ مِنَ الْكَاذِبِ» (صدوق، ۱/۱۲۲). همچنین شیخ صدوق از سماعه بن مهران که خود را واقفی می‌نامد- روایات قابل توجهی نقل کرده است. همچون عَنْ سَمَاعَةَ بْنِ مَهْرَانَ «قَالَ سَأَلْتُهُ عَنِ الْإِيمَانِ وَ الْإِسْلَامِ فَقُلْتُ لَهُ أَفَرَقَ بَيْنَ الْإِيمَانِ وَ الْإِسْلَامِ فَقَالَ أَوْضُرِبُ لَكَ مَثَلُهُ قَالَ قُلْتُ أَوَدُّ ذَاكَ قَالَ مَثَلُ الْإِيمَانِ مِنَ الْإِسْلَامِ مَثَلُ الْكَعْبَةِ الْحَرَامِ مِنَ الْحَرَمِ قَدْ يَكُونُ الرَّجُلُ فِي الْحَرَمِ وَ لَا يَكُونُ فِي الْكَعْبَةِ وَ لَا يَكُونُ فِي الْكَعْبَةِ حَتَّىٰ يَكُونَ فِي الْحَرَمِ وَ قَدْ يَكُونُ مُسْلِمًا وَ لَا يَكُونُ مُؤْمِنًا وَ لَا يَكُونُ مُؤْمِنًا حَتَّىٰ يَكُونَ مُسْلِمًا قَالَ فَقُلْتُ

۱. نوادرالحکمه کتابی است که قداما از مکتب قم اعتبار خاصی برای آن قائل بودند و تمام روایات آن را به جز روایاتی که راوی آن اشخاص بخصوصی بودند از جمله محمد بن عیسی بن عبید معتبر می‌دانستند.

فِيخْرَجُهُ مِنَ الْإِيمَانِ شَيْءٌ قَالَ لِي نَعَمْ قُلْتُ فَيُصِيرُهُ إِلَى مَا ذَا قَالَ إِلَى الْإِسْلَامِ أَوْ الْكُفْرِ وَقَالَ لَوْ أَنَّ رَجُلًا دَخَلَ الْكَعْبَةَ فَأَقْلَتَ مِنْهُ بَوْلُهُ أُخْرِجَ مِنَ الْكَعْبَةِ وَ لَمْ يُخْرَجْ مِنَ الْحَرَمِ وَ لَوْ خَرَجَ مِنَ الْحَرَمِ فَعَسَلَ ثَوْبَهُ وَ تَطَهَّرَ لَمْ يُمْنَعْ أَنْ يَدْخُلَ الْكَعْبَةَ وَ لَوْ أَنَّ رَجُلًا دَخَلَ الْكَعْبَةَ فَبَالَ فِيهَا مُعَانِدًا أُخْرِجَ مِنَ الْكَعْبَةِ وَ مِنَ الْحَرَمِ فَضُرِبَتْ عُنُقُهُ» (صدوق، ۱۸۶). در روایت دیگری عُنْمَانَ بْنِ عِيسَى عَنْ سَمَاعَةَ عَنْ أَبِي بَصِيرٍ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ ع «التَّقِيَّةُ دِينُ اللَّهِ عَزَّ وَ جَلَّ قُلْتُ مِنْ دِينِ اللَّهِ قَالَ فَقَالَ إِي وَ اللَّهِ مِنْ دِينِ اللَّهِ لَقَدْ قَالَ يُوسُفُ أَيُّهَا الْعَبْرِيُّ إِنَّكُمْ لَسَارِقُونَ وَ اللَّهُ مَا كَانُوا سَرِقُوا شَيْئًا» (صدوق، ۵۲/۱). این دو نفر اخیر دو تن از قطب‌های اصلی واقفیه به شمار می‌آیند، با این وجود شیخ از آنها روایت نقل می‌کند.

در جمع‌بندی این بخش باید گفت: با نگرستن به آثار به جای مانده از شیخ صدوق و منابع دیگر اشاره شده، در ارزیابی نتایج حاصل گردید که در دو محور عمده قابل توجه شیخ صدوق بوده است. یکی اخبار آحاد و دیگری اخبار ضعیف. در اخبار آحاد، معیار خبر واحد و متواتر بودن و فراوانی راویان می‌تواند راهگشای رویکرد اختلافی مدنظر باشد. و در محوراخبار ضعیف در مباحث کلامی - اعتقادی در اعتبار سنجی روایات به چندین نکته توجه داشته است از قبیل الف: توجه به ارزش یابی روایات؛ از قبیل روایات ضعیفی مثل روایات متفردسکونی به علت عامی بودن و ابوسمینه به علت غلو و مرسل، مرفوع که از آنها چشم‌پوشی کرده است ب: اعتبار سنجی راوی روایت؛ شیخ صدوق از راویان فاسدالمذهب یا امامی ضعیف روایاتی نقل کرده است البته با چشم‌پوشی و مجزا کردن فساد مذهب راوی از وثاقت در گفتار و نقل راوی. همچنین توجه به ناقلان از مؤلف را در اصل زید نرسی می‌توان دید. ج: اعتبار سنجی منبع و مصدر روایت؛ شیخ به اعتبار کتب مشهور توجه داشته است اما در این میان مواردی را از اعتبار استثناء کرده است. نظیر استثنای از کتاب؛ مانند بصائرالدرجات صفار و بخشی از کتاب محمد بن اورمه، استثنای از راوی؛ مانند سیاری به علت دروغگو بودن استثنای از طریق؛ مانند روایات محمد بن موسی همدانی. د: حساسیت صحابه و شیخ صدوق؛ پرسش و دقت شیخ صدوق از ابن قتیبه

نیشابوری از فضل بن شاذان در خصوص روایتی از امام رضا. ه: نقد روایات: نظیر نقد به مفهوم ارائه شده در «بداء» تبصر شیخ در دانش‌ها حدیثی که توصیفاتی برای وی در بر داشته است از قبیل: ثقة المحدثین، صدوق الطائفة. که در اعتبارسنجی این موارد از قرینه یابی بهره برده است.

۵= رویکرد شیخ مفید در برخورد با اخبار آحاد و ضعیف

رویکرد شیخ مفید در دو عنوان قابل توجه است: اصالت یقین و اصالت قرائن.

۵-۱. رویکرد اصالت یقین

در این رویکرد، شیخ مفید با عدم حجیت و اعتبار خبر آحاد، یقین را مبنای عملکرد خویش قرار داده است، همچنان که براساس رویکرد حاکی از یقین، دیدگاه «عدم حجیت اخبار آحاد» از جانب وی مشهور است. حال در این گفتمان با ورود به یکی از پدیده‌های دیرینه در میراث حدیث مسلمانان؛ یعنی جعل حدیث گامی در پی مرتفع کردن چالش میان شیخین در باب اعتبار و عدم اعتبار خبر واحد ثقة برداشته خواهد شد.

۵-۱-۱. پدیده جعل حدیث

در راستای این رویکرد، و فضای خاص در مکتب حدیث بغداد، جعل حدیث بی تأثیر نبوده است چه در میان اهل سنت جایگاه ویژه‌ای داشته است و یکی از پیامدهای جعل حدیث نیز عدم دست‌یابی به احادیث صحیح بوده، به طوری که تفکیک احادیث صحیح از احادیث جعلی را دشوار می‌نمود (رفیعی محمدی، ۲۷۰). از طرفی جعل حدیث هم‌زمان با فقدان حضور امام معصوم (ص) در میان شیعیان آغاز شد، به طوری که در برابر هر ابراز عقیده‌ای از سوی عالمان شیعی، مخالفان سنی - با شرایطی که از سوی حکومت‌ها برای جعل حدیث فراهم آمده بود - به سرعت با حدیث ساختگی در برابر شیعه قد علم

می‌کردند. بنابر این ادعاء که حرف شما چیزی مخالف با سنت نبوی است. در چنان شرایط سنگینی عالمان شیعی - با یقینی که به صحت دانسته‌های خود داشتند - جهت مقابله با این ادعاء، روایات عامه را شاذّ و واحد می‌خواند و بدین وسیله در سامان دهی یک نظام اعتقادی گام برداشتند. از این جهت است که برای مثال؛ «ابن ادريس»، خبر آحاد را عامل اصلی تخریب دین می‌داند، تا جایی که گفته شده با روایات مأنوس نبود. چه بسا مراد وی نیز از خبر واحد، اخبار این دسته مخالفان شیعی بوده است و دور از ذهن هم نیست که مخالفت شیخ مفید با اخبار آحاد رسیده از شیخ صدوق از این مقوله روایت باشد، بخصوص که شیخ صدوق در این مسیر نه تنها روایات قابل توجهی را در آثارش از طریق عامه نقل کرده، بلکه در خراسان و ری و دیگر نواحی سنی نشین شاگردی محدثان سنی را نموده است، تا جایی که وی میزان پای بندی استادش ابن ولید به اندیشه عامه را نیز بازگو می‌کند. به عنوان مثال؛ او در نیشابور شاگرد «ابونصر احمد بن حسین نیشابوری» بوده و او را با عبارت «مَالَقِيْتُ أَنْصَبَ مِنْهُ» معرفی می‌کند. (صدوق، ۱/۱۳۴). در حقیقت اصحاب ائمه^۱، در مواقع زیادی با احادیث جعلی از سوی غیر شیعیان روبرو می‌شدند که به‌طور مثال در مدح و فضیلت کسانی چون معاویه ساخته شده بود. آن‌ها برای آن‌که دچار مشکل نشوند و متهم به تکذیب راویان نگردند، بهتر دیدند که به عدم حجیت خبر واحد متوسل شوند و به این ترتیب از پذیرش آن روایات سرباز زنند (نک: میرزای قمی، ۱/۴۵۵). در حقیقت نظریه عدم حجیت اخبار آحاد از سوی شیخ مفید می‌توانست به عنوان ابزاری برای کنار زدن روایات نامعتبر که اهم آن روایات جعلی بود.

۵-۲. رویکرد اصالت قرائن

ماحصل جستجو در آثار شیخ مفید و منابع رجالی و توجه به گزارشاتی در باب رویکرد وی به این دسته اخبار، عناوین و قرائن ذیل قابل توجه است.

۱. عنوان اصحاب ائمه(ع) به کسانی اطلاق می‌شود که افزون بر درک حضور و محضر علمی یک یا چند امام و نقل روایت از ایشان، راه و روش امامان(ع) را پذیرفته و بر آن استوار باشند (نک: مامقانی، ۱/۴۲).

۵-۲-۱. ملاک متواترو واحد بودن خبر

شیخ مفید در خصوص تعداد افراد لازم برای حصول تواتر، حد معینی را شرط نکرده و آن را با توجه به موقعیت و نیز حالات گوناگون گزارش‌گران، متفاوت دانسته است در «اوائل المقالات» می‌نویسد: «إن التواتر المقطوع بصحته في الأخبار هو نقل الجماعة التي يستحيل في العادة أن تتواطأ على افتعال خبر فينطوي ذلك ولا يظهر على البيان وهذا أمر يرجع إلى أحوال الناس و اختلاف دواعيهم و أسبابهم و العلم بذلك راجع إلى المشاهدة و الوجود و ليس يتصور للغائب عن ذلك بالعبارة و الكلام»؛ (مفید، ۸۹). تواتری که سبب قطع به صحت روایت می‌شود عبارت است از نقل عده‌ای که معمولاً توافق و تبانی آنها بر کذب و دروغ بستن محال باشد و همچنین این دروغ بستن به گونه‌ای باشد که مخفی بماند و در ظاهر روایت هم خودش را نشان ندهد.

۵-۲-۲. توقف در خبر

شیخ مفید، روایتی را که راویان ثقه آن را روایت نکرده بودند - یعنی دچار ضعف سند بوده - و یا مخالف با اعتقاداتش بوده یا خبر مضمون نادرست داشته است - با تعبیر «خبر واحد» و «اخبار آحاد» و روایات «افراد»، نفی کرده است و تکلیف در مقابل این روایت را توقف می‌داند. نمونه این توقف را در روایتی در باب نزول وحی و مفهوم «عرش» در تصحیح الاعتقادات می‌یابیم. (نک: مفید، ۷۸) شیخ مفید معتقد است: این که شیخ صدوق در این موارد، قطعیت به خرج داده و آن را علم به حساب آورده، نوعی تقلید است که ما از آن به دور هستیم (نک: مفید، ۱۲۰)؛ بنابراین اگر درون مایه حدیثی شاذ باشد، گرچه راویانش ثقه باشند، آن حدیث از دیدگاه شیخ مفید، شایسته پذیرش نیست؛ زیرا به باور وی از روی قطع و یقین نمی‌توان در مورد آن سخن گفت، به علت این که درباره آن نه خبر متواتر و آیه‌ای از قرآن داریم و نه علما بر آن اجماع دارند؛ پس بهتر است که در مورد آن توقف کنیم.

۵-۲-۳. حدیث ناپیوسته

شیخ مفید به حدیثی که سند متصل و پیوسته ندارد، ایراد وارد می‌کند؛ به طور نمونه وی درباره حدیث «اتَّقُوا فِرَاسَةَ الْمُؤْمِنِ فَإِنَّهُ يَنْظُرُ بِنُورِ اللَّهِ» (صدوق، ۲۰۰/۱) می‌گوید: «هذا حدیث لا نعرف له سندا متصلا» (مفید، ۹۴).

۵-۲-۴. عدم وجود حدیث در منابع مشهور

شیخ مفید اگر روایتی را در منابع پذیرفته شده نزد شیعیان نمی‌یافت، آن را شایسته استناد نمی‌دانست؛ نمونه این رویکرد وی را باز هم در روایت «اتَّقُوا فِرَاسَةَ الْمُؤْمِنِ» می‌بینیم که می‌گوید: «لا وجدناه فی الأصول المعتمده» (مفید، ۹۴).

۵-۲-۵. حدیث متهم به غلو

از نگاه شیخ مفید، برخی روایت‌های متهمان به غلو، در گستره کلام پذیرفته نیست؛ نمونه این رویکرد را در حدیثی می‌بینیم که از پیامبر (ص) گزارش شده است: «مَا خُلِقْتُمْ لِلْفَنَاءِ بَلْ خُلِقْتُمْ لِلْبَقَاءِ، وَإِنَّمَا تَنْقَلُونَ مِنْ دَارٍ إِلَى دَارٍ» (صدوق، ۴۷)؛ ارواح برای باقی ماندن خلق شده‌اند، نه فانی شدن. شیخ مفید، نظریه بقای ارواح را برگرفته از عقاید اهل تناسخ و فلاسفه ملحد می‌داند که معتقدند روح بسیط است و فاسد و نابود نمی‌شود (نک: مفید، ۸۱).

۵-۲-۶. اضطراب حدیث

شیخ مفید، روایاتی را مانند روایات سهوالتبی (نک: صدوق، ۳۵۸/۱) که در گزارش آن چندگانگی و اضطراب دیده می‌شود، کنار می‌نهد و می‌گوید: روایات سهوالتبی، متناقض و فاقد انسجام درونی‌اند؛ از جمله: آیا نماز ظهر یا عصر یا عشا بوده است، مطابق روایتی دیگر، حضرت (ص) نمازش را اعاده نکرد، بعضی از این روایات، فراموشی دو رکعت یا یک رکعت و برخی زیاد شدن یک رکعت را در نماز به پیامبر نسبت می‌دهند، در روایتی دیگر، زمان تذکر به پیامبر، ایشان در منزل بوده و مطابق روایتی دیگر، ایشان بعد از نماز و

بعد از تکیه دادن به ستونی در مسجد بوده است (نک: مفید، ۴-۵).

۵-۲-۷. حدیث غیرمعمول به

شیخ مفید به روایاتی مانند روایت «أَفْعَالُ الْعِبَادِ مَخْلُوقَةٌ خُلِقَ تَقْدِيرًا لَا خَلْقَ تَكْوِينًا» (صدوق، ۲۶) که بدان عمل نمی‌شود، بهایی نمی‌دهد و می‌گوید: در حدیث صحیحی از آل محمد (ص) رسیده است که افعال بندگان، مخلوق خداست، آنچه را ابوجعفر صدوق نقل کرده، حدیثی است که علاوه بر این که سند خوبی ندارد، به آن عمل نمی‌شود (نک: مفید، ۴۲).

در جمع‌بندی رویکرد شیخ مفید در باب مفهوم خبر آحاد و ضعیف دو محور مد نظر قرار گرفت: یکی رویکرد یقین. که در این گفتمان مبحث جعل حدیث را می‌توان کاملاً با موضوع اخبار آحاد مرتبط دید. اما در رویکرد قرینه یابی هرچند شیخ مفید توضیح و تبیینی در باره ملاک و معیارهای مورد نظر خود ارائه نکرده است، اما با مطالعه و بررسی آثار وی، می‌توان با محوریت مباحث ارائه شده به چند ملاک دست یافت. متواتر و واحد بودن خبر، عدم وجود حدیث در منابع مشهور، توقف در خبر، حدیث ناپیوسته، حدیث متهم به غلو، اضطراب در حدیث، حدیث غیر معمول به.

۶- ارزیابی رویکرد شیخ صدوق و شیخ مفید در باب حدیث آحاد و ضعیف

با توجه به این که شیخ مفید دو ایراد عمده بر شیخ صدوق وارد کرده است: یکی؛ نقد مستندات روایی. به طوری که در تصحیح الاعتقادات که نقدی بر کتاب «الاعتقادات» شیخ صدوق است در اعتبار و حجیت روایت وی مناقشه کرده و دیدگاه ایشان را با وارد کردن تشکیک رد می‌کند. (صدوق، ۱۳۸) و در جایی دیگر می‌گوید: اصحاب حدیث غث و سمین را نقل می‌کنند و به نقل روایات قطعی اکتفاء نمی‌کنند (المسائل السرویه، ۷۳). و دیگری؛ نقد ظاهرگرایی نسبی شیخ صدوق. در موضعی می‌گوید: شیخ صدوق بر پایه ظواهر احادیث متناقض عمل کرده و بسان کسانی نبوده است که نظر می‌کنند و درست و

نادرست را از هم جدا می‌کنند و بر پایه آنچه از حجت برخاسته است عمل می‌کنند (مفید، ۱۸۷ و ۱۹۸ و ۱۹۰).

حال در ارزیابی رویکرد شیخین در اعتبار خبر آحاد از باب عدم تطویل گویی به چند نکته اکتفاء خواهد شد.

۱. در رویکرد اصالت قرائن، حصول علم و یا همان یقین معرفت‌شناختی مبتنی بر مجموعه‌ای از شواهد و قرائنی است که وثاقت مبانی و منابع معرفت در آن اهمیت دارد، به طوری که این علم و یقین از صرف نظر کردن از احتمالات ضعیف در مقابل احتمالات قوی به دست می‌آید و البته برای حصول این یقین تکلیف استناد به شواهد و قرائن است پس اگر این قرائن از وثاقت کافی برخوردار باشد، شک را برطرف می‌کند. اما بر این روش سه ایراد وارد است: ایراد اول؛ مراتب شدت و ضعف قرائن است که رسیدن به این حالت روانی گاهی براساس اموری است که صلاحیت ایجاد چنین قطعیت و جزمی را ندارد و گاه نیز معلول عواملی است که صلاحیت کسب این درجه از قطع را دارند. ایراد دوم؛ عامل روان‌شناختی است که بر روی این نوع از یقین تأثیرگذار است و از آنجایی که حالات نفسانی نوع بشر در این زمینه متفاوت است در باب حصول به نتیجه در یک مسأله واحد و با یک سلسله شواهد، قرائن و مدارک یکسان، مراتب مختلفی از ادراک نتیجه خواهد داد که متصف به صفت ضعف و شدت هستند. از این روی برخی گزارش‌ها و روایات محفوف به قرائن، برای برخی یقین حاصل می‌کند، اما برای برخی دیگر خیر. در جریان همین وجه روان‌شناختی است که خبری برای شیخ صدوق علم آور قلمداد می‌شود، در حالی که برای شیخ مفید نمی‌تواند علم آور باشد. به ویژه در خصوص دو فردی سخن گفته می‌شود که در برهه‌ای از تاریخ می‌زیسته‌اند که با جریان‌های متعددی روبه‌رو بوده‌اند از قبیل شرایطی که در مکتب حدیثی قم وجود داشته و در فضایی که شیخ صدوق با اهل حدیث، حشویه و اهل سنت و... روبرو بوده است و تعاملاتی که شیخ مفید با معتزله در مکتب حدیثی بغداد- خواسته یا ناخواسته- داشته است. از این جهت دو رجالی، دو متکلم و محدث و به‌طور

کلی دو دانشی را نمی‌توان یافت که در تمام معیارها و برداشت‌هایشان از هر جهت نگرشی یکسان داشته باشند، به ویژه درباره‌ی زمانی این دو عالم در روزگار قدماء و عصریقین که با توجه به تعلق این دو شخصیت به مکاتب حدیثی مختلف، این تفاوت بیشتر نمایان است. ایراد سوم: این قرائن با شرایط مساوی در اختیار هردو قرار نداشته، بلکه یکی به مستندات و قرائنی دست پیدا کرده که بر دیگری مجهول مانده است. مانند اختلاف رویکردی که در مفهوم و مصادیق غلو دیده می‌شود. بدیهی است که بین مبانی و معیارهای شیخ صدوق با شیخ مفید تفاوت‌های آشکار و پنهانی وجود داشته است که شناسایی مبانی اختصاصی هر کدام از این دو نفر، نیازمند تأمل و تفکر لازم است. این دو اندیشمند، برای ارزش‌یابی و ارزش‌گذاری روایات - همچنان که بدان پرداخته شد - مبانی و معیارهای ویژه‌ای در حجیت حدیث ارائه داده و ملاک‌هایی برای این جریان ترسیم داشته‌اند. دست‌یابی به این معیارها، می‌تواند نوع نگرش ما را به اعتبار برخی روایات دگرگون کند، چه اینکه امروزه در ارزیابی روایات به صرف این که روایاتی آحاد و ضعیف خوانده شده احتمال بی‌توجهی به این روایات وجود دارد.

۲. می‌توان احتمال داد، سر منشأ ارائه دیدگاه عدم حجیت اخبار آحاد از سوی شیخ مفید، شخص شیخ صدوق باشد که مدتی در محضر وی تلمذ کرده است. چنان‌که فاضل تونی از کتاب «الغیبه» شیخ صدوق، گزارشی حاکی از قول شیخ صدوق به عدم حجیت اخبار آحاد داده شده است. (کتابی که در حال حاضر موجود نیست و به دست ما نرسیده است) (فاضل تونی، ۱۵۸).

۳. شیخ مفید نیز برای اخبار آحاد، اعتبار قائل بوده است، مگر اخباری که آحاد و اختصاصاً از سوی عامه وضع شده بودند. گواه بر این ادعاء اینکه علمای امامیه در فروعاتی به خبر آحاد توجه داشته و عمل می‌کردند، نظیر توصیه‌هایی که در انجام اعمال مستحب در قالب گزارشاتی صورت گرفته است که به اخبار «من بلغ» شهرت دارند، اخبار «من بلغ» با وجود این که شرایط حجیت خبر در آنها ساقط شده است، عمل بدان توصیه

گردیده است، آن هم به حکم عقل و از باب حُسن فرمانبری و امتثال امر شارع و همچنین به امید ثوابی که به دنبال دارد، هر چند واقعیت، چیزی جز آن باشد که به ما رسیده است. از بین رفتن شرایط حجیت خبر در این احادیث به این معنا است که در احادیث دلالت کننده بر استحباب امری، عدالت و وثاقت راوی شرط نیست (خویی، ۳۱۸/۲-۳۲). شاهد بر این مطلب صراحت شیخ طوسی است که یکی از شاگردان برجسته شیخ مفید به شمار می‌رود: علمای امامیه در فروع به خبر واحد عمل می‌کردند و در ادامه می‌گویند: ادعای مشهور مبنی بر اعتماد نداشتن امامیه به خبر واحد مربوط به اخبار نقل شده از طریق اهل سنت بوده اما در مقوله اخباری که از طرق امامیه رسیده و در کتاب‌های ایشان موجود باشد، معتقد است علمای شیعه به آن‌ها عمل می‌کردند. (طوسی، ۱۲۶/۱-۱۲۸).

۴. اگر بپذیریم که شیخ صدوق نظیر متکلمان شیعی زمان خود خبر واحد را علم آور نمی‌دانسته است، می‌توانسته با ارائه معیار و تعریف پیش گفته شد برای خبر واحد در عمل مصادیق روایی اخبار آحاد را کاهش دهد. پس می‌توان پذیرفت که تعریف شیخ صدوق از خبر متواتر و خبر واحد با آنچه مصطلح میان متکلمان آن روز بود، تفاوت بنیادین داشته است، چنان که محقق کاظمی در این باره می‌گوید: «ولم أقف علی موافق له فی ذلک من الاصحاب و لا من غیرهم» (کاظمی، ۲۱۰) به هر تقدیر، این تفاوت با شیخ مفید نیز قابل توجه است؛ زیرا اخبار راویانی کم تعداد می‌توانست علم آور باشد. در مقابل این عملکرد شیخ صدوق، منش شیخ مفید در خصوص تعداد افراد لازم برای حصول تواتر، حد معینی را شرط نکرده و آن را با توجه به موقعیت و نیز حالات گوناگون راویان و گزارش‌گران، متفاوت دانسته است و یک چنین نقلی نسبت به احوال مردم و انگیزه‌ها و شرایط آنها از خبری به خبر دیگر متفاوت است. خلاصه اینکه با این اختلاف در معیار این دو اندیشمند، بسیاری از روایات شیخ صدوق در محدوده تواترات می‌گنجد، در حالی که این ملاک برای شیخ مفید قابل پذیرش نبوده است.

۵. از آنجا که گاهی اعتبارسنجی از اخبار آحاد به نوع نگاه به اخبار ضعیف برمی‌گردد

به عبارتی گاهی خبر واحد همان خبر ضعیف است. رویکرد اختلافی شیخین در شیوه و میزان اعتبارسنجی خود محک مناسبی برای مرتفع کردن این چالش محسوب می‌گردد. در این فرآیند قرینه‌یابی وسیلهٔ سنجش خوبی است؛ زیرا گاهی می‌تواند مؤید روایت ضعیف باشد، بدین معنا که اگر راوی ضعیف یا فاسدالمذهب روایتی را نقل کند و در میان روایات ثقات معارضی نداشته باشد خود این عدم وجود معارض گویای پذیرش آن روایت در میان قدماء است و یا اینکه شیخ صدوق روایاتی را که فاقد قرائن علم‌آوردند و از کتب نوادر گردآوری کرده است، با تمسک به معیارهای سندی و این‌که راوی باید از عدول طائفة امامیه باشد، در زمرهٔ اخبار محفوظ به قرائن می‌گنجاند؛ خلاصه اینکه ازگرد هم آوردن وارزیابی نکات پیش گفته دربارهٔ چگونگی مواجههٔ شیخ صدوق با حدیث ضعیف می‌توان برداشت کرد که وی روایت را فقط از آن جهت که راوی آن ضعیف یا سند آن ناپیوسته است به کناری نمی‌نهد اگر روایتی بر درستی آن به چشم می‌خورد آن را می‌پذیرفت از منظر شیخ صدوق ضعف در راوی و مرویات آن تنها عامل درکاستن اعتبار یک حدیث نیست همچنان که وثاقت همهٔ راویان یک حدیث نیز برای اعتبار آن حدیث علت تامه به شمار نمی‌آید.

۶. در مقام تفاوت مرسلات شیخین و تأثیرگذاری این رویکرد اختلافی در اعتبارسنجی خبر ضعیف می‌توان از دیدگاه امام خمینی و برخی دیگر از دانشیان یاری گرفت: امام با استدلال و بیان ادلهٔ اطمینان‌آور و براساس دو پایه بر جزمی بودن و قطعیت صدور مرسلات صدوق از معصوم پافشاری می‌کند: در محور شخصیتی وی را به لحاظ جایگاه برجسته روایی کسی می‌داند که نسبتی که به معصوم می‌دهد جز از علم و آگاهی وی به صدور روایت از معصوم ناشی نمی‌شود (امام خمینی، ۸۱/۱). در محور روشی نیز بر این باور است که شیوه صدوق در نقل مرسلات پرهیز از اجتهاد کرده است؛ زیرا مرسلات وی از دو حال خارج نیست: یا به مرسلات ابن ابی عمیر تکیه کرده است و نسبت قطعی به معصوم با قال موجب اطمینان به صدور روایت می‌شود یا برای خود صدوق یقین به صدور روایت از معصوم ثابت شده و با توجه به شیوه او به یقین وثاقت واسطه‌ها برایش محرز

بوده است (امام خمینی، ۸۱/۱؛ علامه حلی، ۱۳۵/۲) امام به مقایسه صدوق و مفید پرداخته و فرموده است: بین مفید و صدوق تفاوت وجود دارد. برای مثال؛ امام در باب حرمت استماع غیبت پس از نقل روایتی از کتاب «الاختصاص» شیخ مفید در خصوص استماع غیبت توسط امام حسن و نهی امام علی از آن، در نقد این روایت به مقایسهٔ مراسلات صدوق و مفید پرداخته و نوشته است: «این روایت مرسل و غیرقابل اعتماد است؛ زیرا به طور جزمی به امام منتسب نشده است، بلکه حتی ارسال جزمی مفید متفاوت با ارسال صدوق است که مورد اعتماد است؛ زیرا عملکرد مفید به اهل اجتهاد و به بهره‌گیری از نظر خویش در احادیث است، اما صدوق چنین نیست» (امام خمینی، ۴۴۳/۱). توضیح اینکه، از نظر امام، صدوق اهل اجتهاد به معنای متعارف نزد اصولیان نبود بنابراین روایات را براساس حدس و ظن تصحیح نمی‌کرد، بلکه براساس قراین حسّی و براهین نقلی که نزد او بوده است. بدون تردید قرائن آشکاری نزد وی وجود داشته که اگر به ما هم می‌رسید، موجب اطمینان ما هم می‌شد (امام خمینی، ۴۴۳/۱؛ ۱۳۸۷: ۷۳/۳). به عبارت دیگر از نظر امام، شیخ صدوق چون به عصر ائمه نزدیک‌تر بود، اگر روایتی را منتسب به معصوم می‌کند، بر اساس قرائن است و نه اجتهاد مصطلح (امام خمینی، ۴۶۷). وی ادامه می‌دهد: روایاتی از صدوق که از آنها با «قال» تعبیر شده است، این مراسلات معتبر هستند؛ چرا که شخصیتی چون صدوق ارسال و اسنادش تنها زمانی است که راوی ثقه بوده و به آن اعتماد داشته باشد، لذا اعتماد و استناد به صدوق صحیح است (امام خمینی، ۲۶۲/۳). در ادامه امام پس از نقل روایت: «قال امیرالمؤمنین (ع) رسول الله (ص) اللهم ارحم خلفایی...» (صدوق، ۴۲۰/۴). می‌نویسد: این روایت اعتبار سندی دارد، زیرا اگرچه مرسل است، با این وجود به صورت قطعی نقل شده چون با عبارت قال آورده شده نه به صورت ظنی و با تعبیر روی. (امام خمینی، ۶۰۱/۴؛ امام خمینی، ۶۲۸/۲). دیگران نظیر فاضل لنکرانی، نائینی، سبحانی نیز بین مراسلات جزمی و غیر جزمی صدوق تمایز قائل هستند؛ زیرا مراسلات جزمی صدوق نشانگر آن است که حدیث در نزد وی ثابت بوده است، منتهی به سبب اختصار سند

حذف و به صورت مرسل نقل کرده است، پس این روایات معتبرند. اگر حدیث در نزد صدوق حجّت ظنی مانند خبر واحد داشته باشد، با روی و اگر حجّت قطعی مانند خبر متواتر یا مستفیض اطمینان بخش بوده با قال از آن تعبیر شده است. (سبحانی، ۵۵/۲؛ لنکرانی، ۴۷/۲ و ۲۶۲/۴؛ نائینی، ۲۶۲/۲). افزون بر این امام چنین مرسلاتی از صدوق را مساوی با توثیق راویان افتاده از سند می‌داند و لازمه چنین توثیقی آگاهی به احوال راویان خواهد بود (امام خمینی، ۳۱۱) و این گونه ارسال را کمتر از توثیقات کشی نجاشی، وطوسی نمی‌داند (امام خمینی، ۳۱۳). پس مرسلات صدوق نه از روی حدس و نه آمیخته به اجتهاد وی بوده است. امام مرسلات ابن ابی عمیر را در حکم روایات صحیح تلقی کرده‌اند (امام خمینی، ۳۴/۱) و این دیدگاه به مرسلات صدوق هم وجود داشته است مرسلات صدوق را همسنگ مرسلات ابن ابی عمیر دانسته‌اند (بهایی، ۳۵؛ بحرالعلوم، ۳۰۰/۳) امام نیز این دیدگاه را پذیرفته با استناد به روایتی منقول از صدوق می‌نویسد: این روایت به سبب کثرت طریش مورد اعتماد است، حتی اگر مرسل هم باشد از مرسلات صدوق است و این مرسلات جزمی کمتر از مرسلات ابن ابی عمیر نیست. (امام خمینی، ۶۲۸/۲). از مجموعه آرای امام خمینی به نظر می‌رسد که ایشان مرسلات جزمی صدوق را تنها هم طراز مسانید وی دانسته است بلکه تمایل به ترجیح آنها دارد. این گونه مرسلات که به صورت جزمی به امام علی نسبت داده شده است، کمتر از مسندات نمی‌باشد، بلکه این گونه نقل کردن، شهادت دادن صدوق به وثاقت راویانی است که در سند روایت قرا گرفته‌اند، به طوری که صدوق به صدور آن اطمینان یافته است لذا به معصوم نسبت داده است (امام خمینی، ۴۶۷).

نتایج مقاله

۱. می‌توان احتمال داد: شیخ صدوق نظیر متکلمان شیعی زمان خود خبر واحد را علم آور نمی‌دانسته و اعتقادی به خبر آحاد نداشته است، منتهی با معیار و تعریفی که برای خبر واحد و متواتر مدّ نظر داشته است، دایره اخبار آحاد و ضعیف را محدودتر دانسته و البته

برای شیخ مفید شعاع این دایره وسیع تر بوده است؛ چون برای آحاد و متواتر بودن خبری تأکید بر عدد معینی نداشته است بلکه متناسب با مقتضیات و شرایطی بر روایت اعمال نظر داشته است و دور از ذهن نمی نماید که این عملکرد ایشان به ویژگی استدلال عقلانی وی و سیره وی در جمع میان عقل و نقلی ارتباط نباشد، یعنی به جای تفحص بیشتر در احوال راویان به توانایی خویش در اجتهاد عقلانی تکیه داشته است. اجتهادی که از لحاظ تأثیر گذاری و وسعت بسیار برتر از شیوه عقلانی است که استادش شیخ صدوق بدان توجه داشته است، تا جایی که می توانسته در مواقعی جایگزین اعتبارسنجی قابل توجهی نظیر رویکرد شیخ صدوق باشد.

۲. احتمال دیگر اینکه شیخ مفید نیز برای اخبار آحاد، اعتبار قائل بوده است، مگر اخباری که آحاد و اختصاصاً از سوی عامه وضع شده بودند.

۳. از آنجا که یکی از مفاهیم و یا مصادیق خبر آحاد ثقه، خبر ضعیف است - چنانکه در این نوشتار به تفصیل آمد - مفهوم اخبار ضعیف از دیدگاه شیخ صدوق و شیخ مفید با وجود اشتراکاتی در مواضعی متفاوت بوده و گاه عملکرد آنها برخلاف سیره یکدیگر دیده می شود و این برداشت از قرائنی که با شناسایی احوال راویان مرتبط است، به خوبی مشهود است. حال با این تفاوت در رویکرد و عملکرد در مفهوم حدیث ضعیف، بدیهی است که این تفاوت در پذیرش اعتبار و یا عدم اعتبار خبر آحاد از سوی شیخین تأثیر گذار باشد.

۴. در بحث قرینه یابی و اعمال قرائنی که در جهت اعتبارسنجی خبر ضعیف حائز گفتمان است، این نکته کلیدی است که برخی از این قرائن در دسترس شیخ صدوق بوده اما در اختیار شیخ مفید نبوده و بالعکس. بدیهی است دسترسی و عدم دسترسی قرائن در پذیرش و یا عدم پذیرش اعتبار اخبار ضعیف و بالتبع خبر آحاد تأثیر گذار خواهد بود.

گفتنی است، این گفتمانی که مبتنی بر اختلاف عملکرد در مقوله خبر آحاد و ضعیف بین این دو اندیشمند به نظر می رسد، این اختلاف بنیادین و اصولی نبوده و نمی تواند حقیقی به شمار آید، بلکه به تفاوت آنها در مبانی و معیارهای ارائه شده از سوی هر دو و مقتضیات و شرایط وابسته به مکتب حدیثی آنها برمی گردد.

کتابشناسی

۱. قرآن کریم، مترجم: محمدمهدی فولادوند، دفتر مطالعات و معارف اسلامی، تهران، ۱۳۷۶ش.
۲. ابن الغضائری، احمد بن حسین، «الرجال لابن غضائری»، قم، دارالحدیث، ۱۳۶۴ش.
۳. افندی، ۴۰۱ق، ج ۷.
۴. انصاری، مرتضی، «فرائد الاصول»، النشر الاسلامی، قم، ۱۴۱۶ق.
۵. بروجردی، حسین، «نهایة التقرير»، مرکز فقه الاثمة الاطهار، قم، ۱۴۲۰ق.
۶. پاکتچی، احمد، «ابن بابویه و امامیه دائرة المعارف»، زیر نظر کاظم موسوی بجنوردی، مرکز دایرةالمعارف بزرگ اسلامی، تهران، ۱۳۸۳ش.
۷. همو، «جرح و تعدیل دایره المعارف»، زیر نظر کاظم موسوی بجنوردی، مرکز دایرةالمعارف بزرگ اسلامی، تهران، ۱۳۸۳ش.
۸. تستری اسدالله (محقق کاظمی)، «کشف القناع عن وجوه حجیه الإجماع»، بی تا، قم، مؤسسه آل‌البیت لإحياء التراث، بی جا.
۹. تستری، محمد تقی، «قاموس الرجال»، چاپ دوم، مؤسسه نشر اسلامی وابسته به جامعه مدرسین، ۱۴۱۰ق، ج ۱.
۱۰. حاجی خلیفه، مصطفی بن عبدالله، «کشف الظنون»، بی جا، بی جا، نشر چاپخانه نهیه، ۱۳۶۲ق، ج ۱.
۱۱. خوبی غروی، ابوالقاسم، تقریرات درس خارج اصول محمدحسین غروی نائینی، ج ۲.
۱۲. همو، «اجودالتقریرات»، مؤسسه صاحب الأمر، قم، ۱۳۶۸ش.
۱۳. داوودی، مسلم، «اصول علم الرجال بین النظریه و التطبيق»، تحقیق: محم علی معلم، چاپ اول، ۱۴۱۶ق.
۱۴. رجیبی، محمود، «روش تفسیر قرآن»، چاپ نهم، پژوهشکده حوزه و دانشگاه.
۱۵. رفیعی محمدی، ناصر، «درسنامه وضع حدیث»، چاپ اول، قم، مرکز جهانی علوم اسلامی، ۱۳۸۴ش.
۱۶. زین‌الدین حسن، «نهایة الدراية»، تحقیق: ماجدالغریبوی، نشر المشعر، قم، بی تا.
۱۷. همو، «معالم‌الدین و ملاذ المجتهدین»، مؤسسه النشر الاسلامی، قم، بی تا.
۱۸. سبحانی، جعفر «کلیات فی علم الرجال»، چاپ سوّم، قم، جامعه مدرسین حوزه علمیه قم، ۱۴۱۴ق.
۱۹. همو، «اصول الحدیث و احکامه فی علم الدراية»، مترجم: محسن احمدوند، انتشارات نصر، قم، ۱۳۸۲ش.
۲۰. همو، «اصول الحدیث و احکامه فی علم الدراية»، مؤسسه الامام الصادق، قم، ۱۴۲۸ق.
۲۱. شاه حسینی، علی، «معیار اعتبار سنجی روایات از نظر قدماء»، ۱۳۸۹ش.
۲۲. صدر، محمد باقر، «دروس فی علم الاصول»، مؤسسه النشر الاسلامی، قم، بی تا.
۲۳. صدوق، محمد بن علی، «علل الشرایع»، داوری، قم، بی تا.
۲۴. همو، «عیون اخبارالرضا»، نشر جهان، تهران، ۱۳۷۸ش.
۲۵. همو، «کمال‌الدین و النعمة»، دارالحدیث، قم، ۱۳۸۰ش.
۲۶. همو، «معانی الاخبار»، قم، انتشارات اسلامی جامعه مدرسین حوزه علمیه، ۱۳۶۱ش.
۲۷. همو، «من لایحضره الفقیه»، جامعه مدرسین، قم، ۱۴۰۴ق.

۲۸. همو، (۱۴۱۴ق). «الاعتقادات»، دارالمفید، قم، ۱۴۱۴ق.
۲۹. همو، «الامالی الصدوق»، چاپ پنجم، بیروت، اعلمی، ۱۴۰۰ق.
۳۰. همو، «التوحید»، جامعه مدرسین، قم، ۱۳۹۸ش.
۳۱. همو، «الخصال»، جامعه مدرسین، قم، ۱۳۶۲ش.
۳۲. همو، «المقنع»، مؤسسه امام هادی، بی جا، بی تا.
۳۳. طباطبایی، محمدحسین، «المیزان»، انتشارات اسلامی، قم، بی تا (الف).
۳۴. همو، «حاشیه علی کفایة الاصول»، بنیاد علمی و فکری علامه، قم، بی تا (ب).
۳۵. طوسی، محمدبن حسن، «الغیبة للحجة»، دارالمعارف اسلامی، قم، ۱۴۱۱ق.
۳۶. همو، «الفهرست»، کتابخانه محقق طباطبائی، قم، ۱۴۲۰ق.
۳۷. همو، «الاقتصاد فی ما يتعلق بالاعتقاد»، دارالأضواء، بیروت، ۱۴۰۶ق.
۳۸. همو، «الرجال الطوسی»، چاپ اول، جامعه مدرسین حوزه علمیه، ۱۴۱۵ق.
۳۹. همو، «عده الاصول»، چاپ اول، ستاره، ۱۴۱۷ق.
۴۰. عمری اکرم ضیاء، «بحوث فی تاریخ السنه»، عربستان، مکتبه العلوم و الحكم، ۱۴۰۵ق.
۴۱. غلامعلی، مهدی، «تاریخ حدیث شیعه در ماوراء النهر و بلخ»، چاپ اول، دارالحدیث، ۱۳۹۳ش.
۴۲. فاضل تونی، عبدالله بن محمد، «الوافیه فی اصول الفقه»، قم، مجمع الفکر الاسلامی، ۱۴۱۲ق.
۴۳. فضلی، عبدالهادی، چاپ دوم، مؤسسه امّ القرى، ۱۴۱۶ق.
۴۴. همو، «اصول الحدیث»، بیروت، مؤسسه امّ القرى، بی تا.
۴۵. مامقانی، عبدالله، «مقباس الهدایة فی علم الدراییة»، تحقیق: محمدرضا مامقانی، آل البيت، قم، ۱۴۱۱ق.
۴۶. مامقانی، محمدحسن، «تنقیح المقال فی اسماء الرجال»، آل البيت، قم، ۱۴۳۱ق.
۴۷. مجلسی، محمد تقی «لوامع صاحبقرانی (شرح الفیه)»، قم اسماعیلیان، ۱۳۷۵ش، ج ۳.
۴۸. محقق بحرانی، «الحدائق الناضرة فی احکام العترة الطاهرة»، محقق و مصحح: محمد تقی ایروانی و عبدالرزاق مفرم، چاپ اول، قم، مؤسسه نشر اسلامی وابسته به جامعه مدرسین، ۱۴۰۵ق، ج ۲۳.
۴۹. مدیر شانهچی، کاظم، «علم الحدیث»، انتشارات اسلامی، تهران، ۱۳۸۶ش.
۵۰. مشکینی، علی، «اصطلاحات الاصول»، الخمس الهادی، قم، ۱۴۱۳ق.
۵۱. مظفر، محمدرضا، «اصول الفقه»، مؤسسه النشر الاسلامی، قم، ۱۴۳۰ق.
۵۲. معارف، مجید، «پژوهشی در تاریخ حدیث شیعه»، نشر ضریح، تهران، ۱۳۷۴ش.
۵۳. مفید، محمد بن محمد، «اختصاص»، مترجم: صابری، شرکت انتشارات علمی و فرهنگی، تهران، ۱۳۸۰ش.
۵۴. همو، «تصحیح الاعتقادات الإمامیه»، دارالمفید، قم، ۱۴۱۳ق (د).
۵۵. همو، «کتاب الطهارة»، اسماعیلیان، قم، بی تا.
۵۶. همو، «التذکرة بأصول الفقه»، دارالمفید، قم، ۱۴۱۳ق (الف).

۵۷. همو، «المسائل السروية»، دارالمفید، قم، ۱۴۱۳ق (ج).
۵۸. همو، «المسائل العکبرية»، دارالمفید، قم، ۱۴۱۳ق (ح).
۵۹. همو، «النکت فی مقدمات الأصول فی علم الکلام»، دارالمفید، قم، ۱۴۱۳ق (خ).
۶۰. همو، «اوائل المقالات»، دارالمفید، قم، ۱۴۱۳ق (ب).
۶۱. همو، «عدم سهولتی»، دارالمفید، قم، ۱۴۱۳ق (ذ).
۶۲. مکدرموت، مارتین، «اندیشه‌های کلامی شیخ مفید»، مترجم: احمد آرام، مؤسسه مطالعات اسلامی، تهران، ۱۳۶۳ش.
۶۳. میرزای قمی، ابوالقاسم، «قوانین الاصول»، مکتبه العلمیه اسلامیة، تهران، ۱۳۷۸ش.
۶۴. نجاشی، احمد بن علی، «رجال النجاشی»، مؤسسه النشر الإسلامی، قم، ۱۳۶۵ش.
۶۵. همو، «الفهرست»، کتابخانه محقق طباطبائی، قم، ۱۴۲۰ق.
۶۶. واعظ حسینی بهسودی، محمدرور «مصباح الاصول»، تقریرات درس خارج اصول فقه ابوالقاسم خویی، چاپ اول، قم، مکتبه الدوری، ۱۴۰۹، ج ۲.

